

2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

5'

ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ
ΓΡΑΦΗΣ

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΕΡΓΑ

ΑΘΗΝΑ 2018

Γ

ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
«ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΜΑΟΣ»
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΕΡΓΑ

2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ς

ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
«ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΜΑΟΣ»
2016-2017

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΕΡΓΑ

ΑΘΗΝΑ 2018

Επιμέλεια έκδοσης: Σπύρος Καρύδης

© 2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Ταχ. Δ/ση: Παναγή Κυριακού 12, 115 21 Αθήνα

Τηλ. 210-64.36.784 & 210-64.42.204 · fax. 210-64.69.834

Ηλεκτρ. Δ/ση: mail@2lyk-peir-athin.att.sch.gr

Ιστοσελίδα: <http://2lyk-peir-athin.att.sch.gr/>

ISBN: 978-618-82483-1-1

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ 11

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Νικολέττα Δραζινάκη
Χιόνι 17

Γιάννης Μπαλαμώτης
Σκιά στον τοίχο 29

Αιμίλιος Σπηλιόπουλος
Τα συντρίμμια του Ελληνισμού 37

Λίντια Βύσκα
Τα χρονικά της Ζέιβια 47

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Κριστιάνα Πάγια
*This is the way the world ends. Not with a bang
but a whimper* 71

Δηώ Μπαλάφα
Κυκλική τροχιά 76

Άρης Παπαδόπουλος
Η αμαξοστοιχία 78

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ο τόμος περιλαμβάνει τα βραβευμένα έργα του 5^{ου} Ενδοσχολικού Διαγωνισμού Δημιουργικής Γραφής «Δημήτρης Αρμάος» για το σχολικό έτος 2016-2017. Η βράβευση των μαθητών και των μαθητριών πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 5 Μαΐου 2017 στο θέατρο του σχολείου, που ήταν κατάμεστο από μαθητές και καθηγητές.

Έντονη ήταν η συγκίνηση όταν, στο πρώτο μέρος της εκδήλωσης, έγινε ειδικό αφιέρωμα στον Δημήτρη Αρμάο –πρωτεργάτη του διαγωνισμού– που έφυγε πρόωρα από κοντά μας πριν τρία περίπου χρόνια. Για το ξεκίνημα του διαγωνισμού και τη συμβολή του Δημήτρη Αρμάου μίλησε η Μαργαρίτα Στεφάνου, φιλόλογος και μέλος της οργανωτικής επιτροπής του διαγωνισμού, ενώ στη συνέχεια η σύζυγός του Ζωή Μπέλλα ανέγνωσε ένα απόσπασμα από ανέκδοτο έργο του «ποιητή» Δημήτρη Αρμάου με τίτλο «βιογραφία», στο οποίο μιλάει ο ίδιος για την ποίησή του και τον χαρακτήρα της. Ο μαθητής Ιάσωνας Τσουρέλης (Α6) απήγγειλε το ποίημα «Φονικό» και η Βάσω Αλεξανδράκη, φιλόλογος, φίλη και συνεργάτιδα του Δημήτρη Αρμάου, μοιράστηκε κάποιες σκέψεις της γι' αυτόν. Τέλος το αφιέρωμα στη μνήμη του έκλεισε με τον πλέον συγκινητικό τρόπο όταν μια παλιά μαθήτριά του σχολείου, η Μυρτώ Χαρβαλιά, διάβασε απόσπασμα από κείμενό της για τον αγαπημένο της καθηγητή, όπου τον χαρακτηρίζει «κλειδαρά των ψυχών» των μαθητών του.

Την εκδήλωση πλαισίωσε μουσικό σχήμα αποτελούμενο από μαθητές του σχολείου που διέπρεψαν στον αυτοσχεδιασμό σε τραγούδια τζαζ και εντυπωσίασαν. Οι μουσικοί που μας ψυχαγόγησαν ήταν οι: Βασίλης Δελάλης στο πιάνο, Λευτέρης Δεληπρίμης στην κιθάρα,

Κώστας Παπαδόπουλος στο σαξόφωνο, Αιμίλιος Σπηλιόπουλος στο μπουζούκι και Ιάσωνας Τσουρέλης στα ντραμς.

Λίγο πριν την βράβευση, οι συμμετέχοντες στους τρεις προηγούμενους διαγωνισμούς λογοτεχνίας είχαν τη χαρά να δουν το έργο τους τυπωμένο σε μια συλλεκτική έκδοση με έξοδα της σχολικής επιτροπής.

Στον C' Διαγωνισμό, όπως και τα προηγούμενα έτη, δικαίωμα συμμετοχής είχαν όλοι οι μαθητές και όλες οι μαθήτριες του σχολείου με έργο ατομικό ή ομαδικό (ή και τα δυο) χωρίς προκαθορισμένο θέμα και σε τέσσερις τελικά ειδολογικές κατηγορίες: (1) Διήγημα, (2) Ποίημα, (3) Στίχοι τραγουδιού και (4) Σενάριο. Στο διαγωνισμό συμμετείχαν 36 μαθητές του σχολείου με 41 κείμενα, αφού λίγοι από αυτούς συμμετείχαν σε περισσότερα του ενός είδη. Επίσης υποβλήθηκε σε αξιολόγηση μόνο ένα ομαδικό έργο στην κατηγορία του διηγήματος.

Στον διαγωνισμό, η πένα των νεαρών φερέλπιδων λογοτεχνών (ευαίσθητων δεκτών των καιρών) εστίασε στην καθημερινότητα, τις σχέσεις με τους γονείς, τον έρωτα, τους φίλους, τραγικά συμβάντα, την ανασφάλεια της εφηβείας, υπαρξιακές αναζητήσεις, την ανθρωπιά, την προσφυγιά, την αλήθεια, το φανταστικό και τη σχέση του με την πραγματικότητα.

Ο διαγωνισμός, που συντονίστηκε από τους Δήμητρα Καραδήμα, Σπύρο Καρύδη, Μαργαρίτα Στεφάνου και Παύλο Τζαμαλή, ήταν αδιάβλητος. Δώδεκα αξιολογητές - ένδεκα καθηγητές του σχολείου και ένας παλιός απόφοιτος που συμμετείχε άλλοτε και ο ίδιος και διακρίθηκε στον εν λόγω διαγωνισμό- τα έκριναν χωρίς να γνωρίζουν τα ονόματα των συγγραφέων. Συστάθηκαν δύο επιτροπές αξιολόγησης.

α. Τα ποιήματα, τα τραγούδια και το σενάριο, σύνολο 21 έργα, αξιολογήθηκαν από τους: Μαρία Δρακοπούλου, Βασίλη Καρκάνη, Λαμπρίνα Μαραγκού, Κατερίνα Μουρλά, Μιχάλη Πάγκαλο και τον παλιό απόφοιτο του σχολείου μας Δημήτρη Μαύρο, που εξασκεί την τέχνη της ποίησης και ο ίδιος.

β. Τα διηγήματα, σύνολο 20 έργα, αξιολογήθηκαν από τους: Κώστα Γιατρά, Παναγιώτα Καλόγρη, Δημήτρη Κοπανά, Σοφία Κου-

ρουτσίδου, Νίκο Κουτρούμπα και Γιώργο Μέσκο.

Οι μαθητές που συμμετείχαν στην κατηγορία «Ποίηση» ήταν οι εξής:

Γκλεγκλάκου Δέσποινα (Γ1), *Η καρδιά.*

Γραφάκου Ιωάννα (Γ2), *Φαέθων ο Β΄.*

Κίτινγκ Νίκη (Β3), *Επόμενος σταθμός.*

Κύρος Ηλίας (Β3), *Το άκουσμα της αλήθειας.*

Μπαλάφα Δηώ (Β2), *Κυκλική τροχιά.*

Ντανά Αγγέλα (Β4), *Ύμνος στη φωτιά.*

Ντελίγια Κέισι (Α4), *Φοβάμαι.*

Πάγια Κριστιάνα (Γ4), *This is the way the world ends Not with a bang but a whim per.*

Παπαβασιλείου Ειρήνη (Γ4), *Σαν Φοίνικας κι εσύ.*

Παπαδόπουλος Άρης-Ιωάννης (Γ4), *Η αμαξοστοιχία.*

Παπαρίζου Νεφέλη (Α4), *Σαν ταινία.*

Πολίτη Βαλεντίνα (Β5), *Ασήμαντες ομορφιές.*

Ροδιά Δήμητρα (Α4), *Τώρα, ξέρω.*

Σίδερη Αναστασία (Β5), *Αέναη ψυχή.*

Τσιμπλιάρης Νίκος (Β6), *Οι τέχνες.*

Τσιώλη-Κουτσουρά Μαρία-Βασιλική (Γ6), *Στο μέρος της εντυχίας.*

Ψαρράς Οδυσσέας (Β6), *Εθισμός στα συναισθήματα.*

Ψυχογιού Χριστίνα (Γ1), *Κενού Αδράνεια.*

Τα τρία βραβεία ποίησης απονεμήθηκαν ως εξής:

Α΄ βραβείο ποίησης: Κριστιάνα Πάγια (Γ4) για το ποίημά της *This is the way the world ends not with a bang but a whim per* (στίχος από το ποίημα του Τ. Σ. Έλιοτ «*The Hollow men*»).

Β΄ βραβείο ποίησης: Δηώ Μπαλάφα (Β2) για το ποίημά της *Κυκλική Τροχιά.*

Γ΄ βραβείο ποίησης: Άρη-Ιωάννη Παπαδόπουλο (Γ4) για το ποίημά του *Αμαξοστοιχία.*

Στην κατηγορία «Σενάριο» δόθηκε τιμητική διάκριση στη μαθήτριά Μαρία-Βασιλική Τσιώλη-Κουτσουρά (Γ6) για το μοναδικό σενάριο του διαγωνισμού με τίτλο *Βικτώρια*. Αξίζει επιπλέον να ση-

μειωθεί ότι το σενάριο, ως ταινία πλέον (παραγωγή του Ομίλου Κινηματογράφου, σε σκηνοθεσία Μαρίας Τσιώλη-Κουτσουρά) κέρδισε το Α΄ Βραβείο Καλύτερης Ταινίας και Βραβείο Πρωτότυπης Μουσικής-κατηγορία Λύκεια (Αυτοσχεδιασμός στο ούτι και στο πιάνο – σύνθεση και εκτέλεση Μαρίας Τσιώλη-Κουτσουρά) στο διαγωνισμό Filmmakers 2017 που διοργάνωσε η Δευτεροβάθμια Διεύθυνση Β΄ Αθήνας.

Στην κατηγορία «Στίχοι τραγουδιού» απονεμήθηκαν επίσης τιμητικές διακρίσεις στους μαθητές Κώστα Γανωτή (Γ2) και Οδυσσέα Ψαρρά (Β6) για τους στίχους τους με τίτλο *Μου είπαν πως και Αποχαιρετισμός (η ανατολή)* αντίστοιχα. Μία πολύ ευχάριστη έκπληξη υπήρξε για το κοινό το άκουσμα των μελοποιημένων στίχων του Οδυσσέα Ψαρρά με μουσική υπόκρουση κιθάρας από τον ίδιο και τραγούδι από την εξαιρετικά καλλιφωνα Αγγελική Κουμελά (Β3). Το κοινό αποθέωσε δημιουργό και τραγουδίστρια!

Στην κατηγορία «Διήγημα» οι μαθητές που συμμετείχαν στο φετινό διαγωνισμό ήταν οι:

Ανδριανός Σωτήρης (Α1), *Η μουσική της ψυχής.*

Ανδρουλάκη Ιωάννα-Μελιτίνη (Β1), *Κονσερβοκούτι.*

Βύσκα Λύντια (Β1), *Τα χρονικά της Ζέιβια.*

Βρετού Αννέτα (Α6), *Το ημερολόγιο ενός μάγου.*

Δραζινάκη Νικολέττα (Α6), *Το χιόνι.*

Κόλλια Ελεάνα (Β3), *Μέσα στο φως.*

Κύρος Ηλίας (Β3), *Ο χορός της δρακοδαμάστριας.*

Κωνσταντινίδη Κωνσταντίνα (Α3), *Το γράμμα.*

Λαπούρτα Μαρία (Α4), *Τα χρώματα.*

Μουνδούρη Έλενα (Β4), *Η ψυχή του ήλιου.*

Μπαλαμώτης Γιάννης (Α4), *Σκιά στον τοίχο.*

Μωραΐτης Μιλτιάδης (Α4), *Ζακ Ντε Λα Κρουά: Όνειρα Γλυκά.*

Ουμέρα Γιασμίν (Β4), *Όλα αλλάζουν.*

Παναγιώτου Γιάννης (Α4), *Φαντάσματα του παρελθόντος.*

Ρούτση Αριάδνη (Β5), *Ψυχής όνειρο.*

Σαμμπέλ Άννα (Β5), *Όταν ήρθε εκείνη.*

Σπηλιόπουλος Αιμίλιος (B1), *Τα συντρίμια του Ελληνισμού*.

Χατζή Γκέρυ (B6), *Αναζητώντας την ευτυχία*.

Ψαρράς Οδυσσέας (B6), *Οι ακρίδες*.

Βύσκα Λύντια (B1) - Ψαρράς Οδυσσέας (B6), *Royal blood*.

Τα τρία βραβεία διηγήματος απονεμήθηκαν στους:

Α' Βραβείο διηγήματος: Νικολέττα Δραζινάκη (A6) για το διήγημά της *Το χιόνι*.

Β' Βραβείο διηγήματος: Γιάννη Μπαλαμώτη (A4) για το διήγημά του *Σκιά στον τοίχο*.

Γ' Βραβείο διηγήματος: Αιμίλιο Σπηλιόπουλο (B1) για το διήγημά του *Τα συντρίμια του Ελληνισμού*».

Στο τέλος απονεμήθηκε «Ειδικό Βραβείο» σε ένα διήγημα που συμμετείχε μεν στον διαγωνισμό, εξαιτίας του μεγέθους του τέθηκε ωστόσο εκτός συναγωνισμού. Εξαιτίας όμως της δεξιοτεχνίας του και της υψηλής βαθμολογίας που συγκέντρωσε (δεύτερη καλύτερη βαθμολογία ανάμεσα σε όλα τα έργα του διαγωνισμού), θεωρήθηκε άξιο ειδικού βραβείου. Πρόκειται για το διήγημα της Λίντιας Βύσκα, *Τα χρονικά της Ζέβια*.

Στην εκδήλωση διαβάστηκαν επιλεγμένα αποσπάσματα των διακριθέντων έργων από τους ίδιους τους μαθητές. Την εκδήλωση έκλεισε η διευθύντρια του σχολείου Ελένη Τσίκιζα-Νικολακάκη, η οποία συνεχάρη συμμετέχοντες και βραβευθέντες μαθητές, μίλησε για μια ιδιαίτερα συγκινητική εκδήλωση και ευχήθηκε τη συνέχεια του θεσμού του διαγωνισμού.

Στους βραβευμένους μαθητές και μαθήτριες δόθηκαν βιβλία, τα οποία ήταν προσφορά του εκδοτικού οίκου Gutenberg και της κ. Ζωής Μπέλλα, τους οποίους ευχαριστούμε και από τη θέση αυτή για την υποστήριξη ενός σημαντικού κατά την κρίση μας διαγωνισμού, ο οποίος πλέον στο σχολείο έχει γίνει θεσμός.

Η οργανωτική επιτροπή του διαγωνισμού

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Νικολέττα Δραζινάκη

Χιόνι

Παρακολουθούσε τη νιφάδα χιονιού να στροβιλίζεται στον αέρα. Ο άνεμος την παρέσυρε και την απόθεσε στο τζάμι του παραθύρου. Η πρώτη χιονονιφάδα του χειμώνα. Κι ύστερα κι άλλη, κι άλλη μία, ένας χείμαρρος που κατέληγε στο ψυχρό γυαλί. Και έπειτα από αρκετή ώρα το έδαφος είχε καλυφθεί από ένα άσπρο πάπλωμα, σαν να προσπαθούσε να ζεστάνει τα γυμνά κλαδιά των δέντρων και τους ξερούς πια θάμνους. Το τοπίο ήταν συνάμα λυπητερό και μαγευτικό. Από τη μία το χιόνι που προκαλούσε μια αίσθηση ηρεμίας, γαλήνης και από την άλλη τα πεσμένα φύλλα, που με τον ερχομό του φθινοπώρου εγκατέλειψαν τα δέντρα για να υποδεχτούν μόνα την παγωνιά. Και ύστερα νέα άνθη να φυτρώσουν και να χαθούν κι αυτά στα χέρια του χειμώνα και ο κύκλος θα συνεχιστεί και θα συνεχιστεί...

Γύρισε το κεφάλι και κλείνοντας τα μάτια αφέθηκε να την κατακλύσει η ζεστασιά που της παρείχε το αυτοκίνητο. Θα έφταναν σε ένα σπίτι στις παρυφές του βουνού. Της είπαν ότι θα ήταν υπέροχα. Όμως δεν θα ήταν. Το ήξερε. Διότι ο σκοπός αυτού του ταξιδιού δεν ήταν η διασκέδαση. Ένα δάκρυ

κύλησε στο πρόσωπό της. Και αποκοιμήθηκε.

Την ξύπνησε το χέρι της μητέρας της, που χάιδευε το μάγουλό της. Ήταν κρύο και έτρεμε. Καθώς άνοιξε τα μάτια της έπιασε το χέρι και το έσφιξε.

«Μαμά. Όλα θα πάνε καλά» της είπε, όμως εκείνη δεν απάντησε, αρκέστηκε σε ένα νεύμα του κεφαλιού και γύρισε το κεφάλι της από την άλλη πλευρά. Σίγουρα για να κρύψει τα δάκρυά της.

Στο κάθισμα του συνοδηγού, χλωμός και εξαντλημένος, καθόταν ο λόγος για τον οποίον ταξίδεψαν τόσες ώρες, τόσο δρόμο, ο πατέρας της. Είχε κλειστά τα μάτια και αν δεν άκουγε την δυνατή αναπνοή του θα νόμιζε πως ήταν νεκρός. Και σχεδόν ήταν δηλαδή. Όσο κι αν εκείνη δεν ήθελε να το πιστέψει, η αρρώστια τον είχε κατακλύσει. Δεν είχε καταλάβει ακριβώς, αλλά ήξερε ότι η ασθένεια τον κατέτρωγε.

«Ισμήνη. Έλα» η τρεμάμενη φωνή της μητέρας της διέκοψε τις σκέψεις της. Η Ισμήνη άνοιξε την πόρτα και πάτησε στο μαλακό χιόνι. Ξαφνικά ένας αμάλγαμα κρύου πέρασε μέσα από τα ρούχα της. Η ζέστη του αμαξίου χάθηκε, όπως το κερί σβήνει με ένα φύσημα του ανέμου. Έβαλε το παλτό και τα γάντια της και κοίταξε γύρω. Το χιόνι ήταν τόσο πολύ που δεν μπορούσε να διακρίνει τι την περιτριγύριζε. Η ομίχλη τα είχε κρύψει όλα.

«Δεν μπορώ να δω», είπε γυρίζοντας στη μητέρα της.

«Το Νοσοκομείο είναι εκεί» είπε εκείνη δείχνοντας με το δάχτυλό της μια συμπαγή σκιά απέναντι. Αυτό το κτήριο απέναντι μπορεί να σώσει τον πατέρα της. Γι' αυτό έκαναν τόσο δρόμο ως εδώ, ως την πόλη. Το μικρό νοσοκομείο της επαρχίας τους σηκώνει τα χέρια ψηλά. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα.

Ήταν ειρωνεία. Δεν είχε επισκεφθεί ποτέ την πόλη κι από

μικρή παρακαλούσε να συμβεί κάτι ώστε να βρεθεί επιτέλους στους μεγάλους δρόμους της πρωτεύουσας. Και να τη τώρα απέναντι από ένα άψυχο σωρό τούβλα και μπετό που αποτέλουσε τη μόνη της ελπίδα, παρατηρώντας το χιόνι εδώ, στην πόλη, επιτέλους...

«Πάω να ειδοποιήσω για να μας φέρουν ένα φορείο». Ο μπαμπάς της δεν μπορεί να περπατήσει. Για την ακρίβεια είναι τόσο εξαντλημένος που δεν θα άντεχε να φτάσει μέχρι εκεί. Και ειδικά με τόσο χιόνι.

«Εσύ Ισμήνη πρόσεχε τον μπαμπά. Δεν θα αργήσω». Η απάντηση ήταν ένα νεύμα το οποίο η μητέρα της δεν είδε καθώς είχε ήδη γυρίσει και απομακρυνόταν μέχρι που έγινε μια τελίτσα στο άσπρο φόντο και χάθηκε.

Η Ισμήνη μπήκε στο αμάξι ξανά, στην θέση του οδηγού για να βρίσκεται δίπλα στον πατέρα της. Κάθισε, άνοιξε την θέρμανση και περιεργάστηκε τον άντρα δίπλα της. Δεν ήταν αυτός ο πατέρας της. Δεν μπορεί. Εκείνος είχε πάντα λίγα παραπανήσια κιλάκια και ροδαλά μάγουλα. Ο άντρας μπροστά της είχε χάσει το χρώμα του, ήταν υπερβολικά λεπτός και καταβεβλημένος.

Άνοιξε αργά τα μάτια του και χαμογελώντας ψιθύρισε:

«Γεια σου».

«Γεια μπαμπά» τότε πρόσεξε ότι ο πατέρας της έτρεμε. Τα χέρια του είχαν μελανιάσει.

«Ω! Θεέ μου» είπε η κοπέλα και έβγαλε το παλτό της. Το ακούμπησε απαλά πάνω του.

«Καλύτερα;» ρώτησε πιάνοντάς του το χέρι.

«Ευχαριστώ» απάντησε εκείνος κι ύστερα έμειναν σιωπηλοί.

«Νομίζω...», είπε κάποια στιγμή ο μπαμπάς της.

«Νομίζω ότι επιτέλους... έχασα τα κιλά που παιδεύομαι

τόσο καιρό να χάσω» είπε γελώντας.

Γελούσε. Παρά την ασθένεια του, δεν έχασε την ευθυμία του. Αυτός ήταν ο μπαμπάς της. Και ξαφνικά γελούσε κι εκείνη. Και τότε η Ισμήνη αισθάνθηκε σαν εκείνες τις μέρες πριν δύο χρόνια που ο πατέρας της ήταν υγιής. Και δεν ήθελε να το χάσει αυτό. Δεν ήθελε να χάσει τον πατέρα της.

Το γέλιο της μετατράπηκε σε κλάμα και δάκρυα ήρθαν σαν ποτάμι στα μάτια της.

«Τι έπαθες μικρή μου;» είπε ο πατέρας της προσπαθώντας να σηκωθεί. Εκείνη έπεσε στην αγκαλιά του και ακούμπησε το πρόσωπό της στο παλτό. Ένωσε το χέρι του να χαϊδεύει τα μαλλιά της.

«Μην με αφήνεις μπαμπά. Μην φύγεις».

«Δεν θα φύγω. Ακόμα κι αν... κι αν νικήσει η ασθένεια, θα είμαι μαζί σου. Και με την μαμά σου. Δεν θα σε αφήσω ποτέ.»

«Το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι.»

Η φωνή του πατέρα της ήταν τόσο σταθερή και σίγουρη που η Ισμήνη αισθάνθηκε ντροπή. Εκείνη έκλαιγε κι αυτός στην κατάσταση που βρισκόταν την παρηγορούσε. Άλλη μια ειρωνεία. Πήρε θάρρος, σηκώθηκε και σκούπισε τα μάτια της με το μανίκι της. Το χέρι του ακούμπησε το μάγουλό της. Ήταν κρύο και όπως είδε έπειτα ακόμα παρέμενε μελανιασμένο.

«Κοίτα» είπε τότε εκείνος.

«Κοίτα πόσο χιόνι!» άπλωσε το χέρι του και ακούμπησε το θολωμένο τζάμι. Όταν το έβγαλε στο σημείο όπου πριν ακουμπούσε η θολούρα είχε εξαφανιστεί και μπορούσαν να διακρίνουν πια καθαρά.

«Δεν είναι πανέμορφο;» τη ρώτησε κι εκείνη βάλθηκε να

το παρατηρεί άλλη μια φορά. Οι νιφάδες που στροβιλίζονταν άτακτα σε ένα ξέφρενο κυνηγητό και λευκό, λευκό, λευκό. Απέραντο σαν πεδιάδα. Όμως να μια κουκίδα στη μέση. Κι ύστερα κι άλλη. Άλλη μια. Πλησίαζαν όλο και πιο πολύ.

Η πόρτα άνοιξε και η μητέρα της με μερικούς νοσοκόμους βοήθησαν τον μπαμπά να σηκωθεί και να ξαπλώσει στο φορείο.

Από εκεί κι έπειτα η Ισμήνη δεν θυμάται πολλά. Ένωθε σαν να έβλεπε όνειρο. Μπήκαν στο κτήριο, πέρασαν από την ρεσεψιόν, πήγαν στο δωμάτιο όπου θα νοσηλεύονταν ο μπαμπάς της. Σε όλες αυτές τις μπλεγμένες αναμνήσεις, μία κυριαρχεί. Εκείνη που χαιρετά τον πατέρα της.

«Θα τα πούμε, έτσι;» ρωτά με αγωνία.

«Στ' αλήθεια δεν ξέρω.» απαντά εκείνος. «Αλλά να ξέρεις ότι πάντα θα σ' αγαπώ».

«Κι εγώ μπαμπά. Κι εγώ, όσο τίποτα».

Ήταν βράδυ πια όταν εκείνη κι η μητέρα της έφθασαν στον μικρό ξενώνα, όχι μακριά από το Νοσοκομείο, όπου θα φιλοξενούνταν μέχρι να γίνει καλά ο πατέρας της ή μέχρι ... όχι δεν θα πεθάνει. Της το είπε κι ο ίδιος άλλωστε. Θα είναι πάντα μαζί της. Θα κατέχει το μεγαλύτερο μέρος της καρδιάς της.

Το σπιτάκι ήταν μικρό και ξύλινο. Με το χιόνι να κρύβει τα πάντα γύρω έμοιαζε σαν να βρίσκονταν στη μέση του πουθενά. Ήταν όμορφα. Γαλήνια. Αν έκλεινε τα μάτια της μπορούσε να φανταστεί ότι όλο αυτό ήταν διακοπές. Ο κρύος αέρας χάιδευε τα ματόκλαδά της. Σχεδόν έπεισε τον εαυτό της.

Μπήκαν μέσα και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν ένα

καυτό μπάνιο. Ξεχάστηκε κάπως αλλά πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού της, βρισκόταν η χλομή εικόνα του πατέρα της.

Αργότερα καθόταν στον καναπέ δίπλα στο τζάκι και παρακολουθούσε το χιόνι από το παράθυρο. Κάθε νιφάδα έπεφτε απαλά και χανόταν μαζί με όλες τις άλλες νιφάδες.

«Μπορώ να κάτσω μαζί σου;» η μητέρα της βρισκόταν δίπλα της κρατώντας δυο κούπες.

«Βεβαίως» της έτεινε την μία κούπα.

«Είναι ζεστό. Θα σου κάνει καλό.» της είπε, καθώς η Ισμήνη τύλιγε τα δάχτυλά της γύρω από το ζεστό φλιτζάνι.

«Θα γίνει καλά;»

Σιωπή.

Ήξερε ότι η μητέρας της δεν μπορούσε να απαντήσει σε αυτό.

«Θα νιώθει τόσο μόνος τώρα» ψιθύρισε η Ισμήνη.

«Το ξέρω. Για αυτό αύριο νωρίς θα πάμε να τον δούμε».

«Εντάξει» είπε και ξανάστρεψε την προσοχή της στις νιφάδες, χαμένη στις σκέψεις της.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε μόλις ξύπνησε ήταν το άσπρο σαν πασπαλισμένο με άχνη πάπλωμα της. Έκανε κρύο κάτι που την έκανε να κουλουριαστεί κάτω από τα σκεπάσματα. Φόρεσε ζεστές κάλτσες και μάλλινη μπλούζα για να κρατιέται ζεστή. Αφού είχε πια ντυθεί στάθηκε για λίγο στο παράθυρο. Η αναπνοή της έκανε το τζάκι να θολώσει. Τα πάντα έξω ντυμένα στα λευκά. Σαν προσευχή ψιθύρισε στις νιφάδες: «Μην φύγεις». Η μέρα προμηνυόταν αρκετά ψυχρή. Ετοιμάστηκε και κατέβηκε τις ξύλινες σκάλες.

Βρήκε την μαμά της έτοιμη, να περιμένει. Το βλέμμα της

ήταν απλανές και μόνο όταν η Ισμήνη της μίλησε κατάλαβε την παρουσία της. Είπαν μερικά ενθαρρυντικά λόγια και αφού ήπιαν λίγο τσάι –δεν είχαν όρεξη για τίποτε άλλο– έβαλαν τα πιο ζεστά πανωφόρια τους και έφυγαν.

Η διαδρομή ήταν ατέλειωτη. Καμία δεν μιλούσε. Όπως και την προηγούμενη μέρα, η Ισμήνη παρατηρούσε την διαδρομή μιας χιονοφιλάδας. Η ομίχλη είχε μειωθεί αλλά ένας δυνατός άνεμος φυσούσε και δεν έλεγε να καταλαγιάσει. Ευτυχώς το αυτοκίνητο τούς παρείχε αρκετή ζέστη.

Όμως όταν έφθασαν και οι πόρτες άνοιξαν ένα ρίγος διαπέρασε τα κορμιά τους. Χωρίς την ομίχλη ο γύρω χώρος διακρινόταν πια καθαρά. Η Ισμήνη επεξεργάστηκε το περιβάλλον και είδε όσα δεν μπορούσε να δει την προηγούμενη μέρα. Ένας τεράστιος ασφαλτοστρωμένος δρόμος χώριζε εκείνες και το Νοσοκομείο. Είχε πρόσφατα καθαριστεί από τα χιόνια αλλά μια νέα στρώση απλωνόταν. Με κάθε ανάσα τους κι ένα συννεφάκι ομίχλης ξεκινούσε από τα στόματά τους και χανόταν.

Διάφορα άλλα κτήρια περικύκλωναν το Νοσοκομείο αλλά εκείνο ήταν το πιο επιβλητικό. Χωρίς την πολλή κυκλοφορία στους δρόμους η πόλη έμοιαζε εγκαταλελειμμένη.

Πέρασαν τον δρόμο και μπροστά τους απλώθηκε το τεράστιο κτήριο. Τώρα καταλάβαινε για ποιο λόγο είχαν φέρει ως εδώ τον πατέρα της. Σε σχέση με το μικρό νοσοκομείο της επαρχίας τους αυτό ήταν σίγουρα καλύτερο. Και μόνο από την όψη το καταλάβαινες. Το παλαιό μικρό κακοδιατηρημένο κτήριο δεν συγκρινόταν με το τεράστιο και γεμάτο ορόφους και παράθυρα της πρωτεύουσας.

Στο νου της έφερε τα μουχλιασμένα παραθυρόφυλλα και τα σπασμένα τούβλα του Νοσοκομείου της πόλης της. Ίσως τελικά ο πατέρας να γιαιτρευόταν.

Κοίταξε τα παραθυράκια. Ήταν άπειρα και από το καθένα έφεγγε ένα κίτρινο φως. Πίσω από κάποιον από αυτά βρισκόταν ο μπαμπάς της περιμένοντάς τους.

Το κτήριο αποδείχθηκε ακόμα πιο περίπλοκο στο εσωτερικό του. Οι διάδρομοι ήταν φιδογυριστοί και είχαν άπειρες πόρτες. Μύριζε οινόπνευμα και αρρώστια. Προχώρησαν προς την τεράστια αίθουσα υποδοχής και στην εξυπηρέτηση ασθενών και συγγενών. Καθώς η μητέρα της μιλούσε με την κυρία στην εξυπηρέτηση, η Ισμήνη παρακολουθούσε τους γιατρούς με τις λευκές ρόμπες να ανεμίζουν από πίσω τους. Έτρεχαν φουριόζοι από εδώ κι από 'κει με χαρτιά και εξετάσεις στο χέρι, με ανακατωμένα μαλλιά, με μαύρους κύκλους κάτω από τα γεμάτα κούραση μάτια. Κάποιοι βέβαια με ένα ποτηράκι καφέ που άχνιζε στο χέρι εξαντλημένοι αλλά ευχαριστημένοι που επιτέλους είχε έρθει η ώρα του διαλείμματος ή μετά από μια επιτυχημένη εγχείρηση.

Άκουγε με προσήλωση μια συζήτηση γιατρών για το πώς θα ανακοίνωναν στην οικογένεια του αρρώστου ότι αυτός δεν επέζησε. Συχνή ανησυχία για τους γιατρούς. Για λίγο φοβήθηκε ότι μιλούσαν για τον πατέρα της. Ένα κύμα απογοήτευσης την κατέκλεισε και κόντεψε να δακρύσει, όταν οι γιατροί σηκώθηκαν από τις καρέκλες και την πλησίασαν.

Έπρεπε να το αντιμετωπίσει με ωριμότητα. Έπρεπε...

Όμως οι γιατροί δεν κατευθύνονταν προς εκείνη. Τελευταία στιγμή έστρεψαν το βλέμμα τους προς μια οικογένεια που βρισκόταν παραδίπλα. Τους μιλούσαν ψιθυριστά.

Ευτυχώς. Αισθάνθηκε ανακούφιση και όχι πια την επιθυμία να κλάψει. Όμως όταν η γυναίκα της οικογενείας έβγαλε μια κραυγή πόνου και άρχισε να κλαίει με λυγμούς, ένωσε μια σουβλιά στο στομάχι της. Πώς αντιμετώπιζαν οι γιατροί όλους αυτούς τους πονεμένους ανθρώπους; Ήλπιζε να μην

γινόταν κι εκείνη μία από αυτούς. Τον τελευταίο καιρό έκανε πολύ εγωιστικές σκέψεις. Με πόνο έστρεψε το βλέμμα της μακριά από τη γυναίκα που ακόμα έκλαιγε και επικεντρώθηκε στην συζήτηση της μητέρας της με την κυρία.

«... και θα ακολουθήσετε την νοσοκόμα» τελείωνε την φράση της η κυρία.

«Ευχαριστούμε», είπε η μαμά και παίρνοντας την από το χέρι κατευθύνθηκε σε μία γλυκιά ξανθούλα νοσοκόμα.

Εκείνη προχωρούσε έστριβε, ανέβαινε σκαλιά μέχρι που επιτέλους σε έναν τεράστιο διάδρομο με πόρτες σταμάτησε και τους είπε να πάνε στο δωμάτιο πεντακόσια ογδόντα εφτά. Ο τοίχος του διαδρόμου είχε μια μπεζ απόχρωση και όλες οι πόρτες ήταν πράσινες. Πέρασαν από αρκετές κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά για το νούμερο πεντακόσια ογδόντα εφτά.

Πεντακόσια ογδόντα εφτά. Επαναλάμβανε από μέσα της σαν αυτός ο αριθμός θα έφερνε τη σωτηρία της. Τη σωτηρία του.

Πεντακόσια ογδόντα πέντε ... πεντακόσια ογδόντα έξι... Να! Πεντακόσια ογδόντα εφτά. Σταμάτησαν μπροστά από την πόρτα περιμένοντας για λίγο. Πριν προλάβουν να χτυπήσουν η πόρτα άνοιξε λες και τους περίμεναν. Δεν χρειάστηκε κάτι παραπάνω από το γεμάτο λύπηση και οίκτο βλέμμα του γιατρού για να καταλάβει.

Έτρεχε. Στον παγωμένο δρόμο έτρεχε. Στο σκοτάδι της νύχτας οι μικρές λάμπες φθορισμού του δρόμου έφεγγαν σαν πυγολαμπίδες τα καλοκαιρινά βράδια. Έτρεχε. Δεν ήξερε γιατί, απλά έτρεχε. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα, χωρίς αντίο. Το μυαλό της σφυρηλατούσαν εικόνες. Βλέμματα γεμάτα

οίκτο που την ακολουθούσαν στον διάδρομο του Νοσοκομείου. Την ακολουθούσαν κι εδώ. Όσο και να έτρεχε δεν ξέφευγε. Το χιόνι χτυπούσε μανιασμένα το πρόσωπό της. Μπερδευόταν στα μαλλιά της και στις βλεφαρίδες της. Τα πόδια της σέρνονταν μέσα στις στρώσεις χιονιού. Την εμπόδιζε αλλά εκείνη έτρεχε. Έτρεχε. Έτρεχε. Έτρεχε.

Άκουγε την ανάσα της όλο και πιο βαριά, όλο και πιο γρήγορη. Οι χτύποι της καρδιάς της πάλλονταν σε όλο της το σώμα. Είδε και πάλι τα βλέμματα λύπησης να την κοιτούν. Το όνομά της. Άκουγε το όνομά της.

Η Ισμήνη συνέχιζε να τρέχει. Βέβαια τώρα είχε επιβραδύνει. Το χιόνι πύκνωνε και περνούσε μέσα από τα ρούχα της, μέσα από το δέρμα της, μέσα από την καρδιά της. Άκουσε κόρνες αυτοκινήτων, κάποιον να βλαστημά, είδε τους προβολείς να σταματούν μπροστά της. Δεν στάθηκε καν να ακούσει τις βρισιές του θυμωμένου οδηγού. Απλά προχώρησε βγαίνοντας από τον αυτοκινητόδρομο. Παραπάτησε σε μια πέτρα χωμένη στο χιόνι και έπεσε με το πρόσωπο στο κρύο. Δεν έκανε προσπάθεια να σηκωθεί. Δεν μπορούσε. Τα δάχτυλά της είχαν μουδιάσει και τα πόδια της βουτηγμένα σε μια λίμνη νερού στα παπούτσια της έτρεμαν.

Η μητέρα της ξοπίσω της πάσχιζε να την προλάβει παλεύοντας με το χιόνι. Κάτω από το φώς του δρόμου, στο άδειο πεζοδρόμιο, δίπλα στα αχνισμένα έλατα. Η μητέρα της ήταν τόσο διαφορετική. Σαν ένα σκιάχτρο που όμως απέπνεε μια στοργή, μια θαλπωρή.

Το χέρι ακούμπησε τον ώμο της. Ύστερα πέρασε γύρω από την πλάτη της και την αγκάλιασε. Δεν αποτραβήχτηκε. Δεν κουνήθηκε. Απλά αφέθηκε να κλάψει. Θρηνούσε τις μέρες μαζί του. Αυτές που είχαν περάσει και αυτές που θα ερχόντουσαν. Τα δάκρυα της έγιναν ένα με το χιόνι. Σαν να

πάγωναν και να μετατρέπονταν σε κρυστάλλινες νιφάδες. Δεν είχαν κοπάσει τα δάκρυα της και ούτε ήξερε πόση ώρα είχε περάσει όταν κάποιος την σήκωσε και την μετέφερε κάπου ζεστά. Όμως εκείνη ένωθε ακόμα το ψύχος. Και αυτό δεν θα έφευγε ποτέ.

Είχε χρόνια να δει χιόνι. Τόσο που είχε ξεχάσει την όψη του. Το συναίσθημα του διαπεραστικού κρούου που κουβαλούσε μαζί του. Όμως ποτέ της δεν ξέχασε την ανάμνηση που εκείνο έφερε. Σαν ανεξίτηλο σημάδι. Εκείνη την ημέρα που το χιόνι ξαναήρθε βάλθηκε να σκέφτεται. Να σκέφτεται πώς το χιόνι σηματοδοτεί την καταστροφή του χειμώνα και ταυτόχρονα την άνθιση της άνοιξης που προετοιμάζεται. Πώς την άλλαξε εκείνο το γεγονός τότε. Την έφθειρε άλλα της έμαθε τι σημαίνει ζωή. Θυμήθηκε κουρασμένα λόγια, μια υπόσχεση, ένα αντίο που δεν είπε ποτέ. Κι ήταν εκείνο το βράδυ που μια ριπή ανέμου άνοιξε το παράθυρο της και μια χιονονιφάδα έφθασε ως την παλάμη της. Ένας μικρός επισκέπτης. Τον κράτησε στοργικά. Τελικά ο μπαμπάς είχε κρατήσει την υπόσχεση του.

Γιάννης Μπαλαμώτης

Σκιά στον τοίχο

«Μα τι ιδέα ήταν αυτή; Πώς μου ήρθε; Τι δουλειά έχω εγώ με λογοτεχνικούς διαγωνισμούς; Τρελάθηκα τελείως Χριστουγεννιάτικα;»

Αυτές και άλλες, ακόμη πιο οργισμένες, σκέψεις έκανε κάθε φορά που αναλογιζόταν την αυθόρμητη, αλλά τελείως αψυχολόγητη απόφαση που πήρε με ενθουσιασμό να συμμετάσχει στον ετήσιο λογοτεχνικό διαγωνισμό του σχολείου του.

«Πάλι καλά που δεν δήλωσα ότι θα γράψω και ποίημα! ... ή μήπως θα ήταν πιο εύκολο; ... ή και πιο γρήγορο;» συνέχιζε να βασανίζει τον εαυτό του.

«Μήπως θα ήταν καλύτερα να γράψω ένα σενάριο αστυνομικού θρίλερ, ... ή μήπως ταινίας επιστημονικής φαντασίας, ή κάτι άλλο τέλος πάντων, έχω μπόλικη κινηματογραφική βιβλιογραφία μέσα στο κεφάλι μου...».

Εντάξει, δεν είχε χάσει και τον ύπνο του από την αγωνία, αλλά κατάλαβε ότι είχε βάλει έναν απροσδόκητο μπελά στο κεφάλι του, εκεί που δεν τον χρειαζόταν. Ήθελε να κάνει τόσα άλλα πράγματα στις γιορτές. Αλλά, έπρεπε να το περι-

μένει. Μην ακούσει για διαγωνισμό. Για κάποια πρόκληση. Τον τραβούσε όχι απλά σαν μαγνήτης, αλλά σαν μια μαύρη τρύπα σε ένα σύμπαν νέων εμπειριών, απ' όπου είναι αδύνατο να ξεφύγει.

«Κάποια στιγμή θα πρέπει να το κοιτάξω καλύτερα αυτό το θέμα. Στο τέλος θα παίρνω μέρος και σε διαγωνισμούς ψαρέματος!» Και το ψάρεμα το βαριόταν μέχρι θανάτου...

Κάποιες τελευταίες πιθανότητες γύριζαν σε χαμηλές στροφές πάνω από το κεφάλι του. «Μήπως να τα παρατήσω; Να δηλώσω ότι αποσύρομαι λόγω ανωτέρας βίας; Και ποια βία θα ήταν αυτή;» Δεν στάθηκε, όμως, σχεδόν καθόλου σε τέτοιου είδους ενδεχόμενα. Δεν του ταίριαζε καθόλου. Δεν το έκανε ποτέ.

Έπρεπε λοιπόν να ανασκουμπωθεί. Να οργανωθεί. Να κάνει έναν προγραμματισμό εργασιών. Από πού θα ξεκινούσε; Από την ιδέα. Είχε πολλές και καμιά.

«Όπως όλα τα πράγματα, έτσι και η συγγραφή, εκτός από έμπνευση και ταλέντο σίγουρα θα έχει και κάποιους κανόνες», σκέφτηκε.

Άνοιξε τον υπολογιστή του, μπήκε στο google και πληκτρολόγησε: *πώς να γράψετε ένα καλό διήγημα*. Το έκανε περισσότερο από περιέργεια για το πώς θα αντιδράσει το ψηφιακό σύμπαν στην αναζήτησή του και όχι ότι περίμενε κάποια σοβαρή απάντηση στην ερώτησή του.

Και ιδού! Αποκαλύφθηκαν μπροστά του άφθονες επιλογές σε πολλές παραλλαγές. Σύντομες και φλύαρες, σοβαρές και χιουμοριστικές, από ειδικούς και μη. Με αποκλειστικό κριτήριο τη διαίθησή του δημιούργησε πρόχειρα μια μικρή ψηφιακή βιβλιογραφία από ό, τι του φάνηκε πιο φρέσκο,

πρωτότυπο και κυρίως, καθόλου «σχολικό».

Διαπίστωσε για άλλη μια φορά ότι στο διαδίκτυο ζουν και αναπνέουν χιλιάδες διαφορετικοί κόσμοι. Αυτός ο καινούργιος που του άνοιξε για λίγο το παράθυρό του ήταν ένας κόσμος επίδοξων λογοτεχνών.

Τελικά, εκτός από ένα πολύ αστείο βίντεο που περιέγραφε με σκίτσα τα διάφορα στάδια της έμπνευσης και της συγγραφής, τα υπόλοιπα τα διέτρεξε με συνοπτικές διαδικασίες. Δεν αισθάνθηκε ότι βοηθήθηκε ιδιαίτερα. Θα χρειαζόταν πολύ χρόνο για να μελετήσει όλες αυτές τις συνταγές συγγραφής και δεν τον είχε.

Αποφάσισε μόνο να κρατήσει υπόψη του τον ορισμό του διηγήματος από την Wikipedia. Απλό, σύντομο και βολικό: *Το διήγημα είναι λογοτεχνικό είδος σύντομης σε έκταση αφηγηματικής πεζογραφίας... Τα διηγήματα έχουν την τάση να είναι λιγότερο περίπλοκα από ό,τι τα μυθιστορήματα. Συνήθως επικεντρώνονται σε ένα μόνο επεισόδιο, έχουν μία πλοκή, μικρό αριθμό χαρακτήρων, εκτυλίσσονται σε έναν χώρο, και καλύπτουν σύντομη χρονική περίοδο.*

«Αυτό το μικρό και λιγότερο περίπλοκο μου αρέσει», σκέφτηκε και συνέχισε ... το διήγημα συχνά έχει απότομο και ανοιχτό τέλος και δυνατό να μην έχει κάποιο ηθικό δίδαγμα.

«Και αυτό μου αρέσει. Δεν χρειάζεται να κάνω και επίλογο. Εξάλλου, ούτε μου αρέσουν ούτε τους θεωρώ απαραίτητους. Σε αναγκάζουν να καταλήγεις πάντα κάπου, ενώ αυτό σπάνια είναι ρεαλιστικό. Γιατί να μην αφήνεις χώρο σε αμφιβολίες, διαφορούμενα νοήματα ή και ατέλειες;».

Πέρα από αυτές τις ανησυχίες, το βασικό πρόβλημα παρέμενε. Το θέμα. Η πλοκή. Το στόρυ. Και ο χρόνος που έτρεχε. Έπρεπε να αρχίσει ...για να τελειώσει.

«Να διαλέξω ένα θέμα, λοιπόν. Τώρα. Και πρέπει να είναι πρωτότυπο. Που να μην έχει ξαναγράψει κανείς γι' αυτό. Ή τουλάχιστον όχι με τον ίδιο τρόπο. Τι μπορεί να είναι, όμως;»

Βασάνιζε χωρίς τέλος τον εαυτό του, χωρίς να μπορεί να καταλήξει κάπου. Όργανε βαδίζοντας πάνω κάτω χιλιόμετρα μέσα στο σαλόνι του σπιτιού, λες και αυτό θα καρποφορούσε ιδέες. Αλλά, αλίμονο. Κάθε ιδέα που στην αρχή του φαινόταν καλή και ενδιαφέρουσα, μετά από λίγη ώρα, καθώς επιχειρούσε να την προχωρήσει με το νου του, την εγκατέλειπε. Κάπου σφάλωνε, πολύ κοντά στην αρχή της.

Τι επιλογές είχε; Θέμα αυτοβιογραφικό; Το απέρριψε αμέσως. Τι ενδιαφέρον θα μπορούσε να έχει η ζωή ενός δεκαπεντάχρονου που δεν του είχε συμβεί ακόμη τίποτα συγκλονιστικό στη ζωή του; Αστυνομικό; «Το έχουν κάνει πολλοί και πολύ καλύτερα από μένα», κατέληξε και εγκατέλειψε γρήγορα και αυτή την επιλογή. Τι απέμενε λοιπόν; Όλα ένα κουβάρι στο μυαλό του. Παρ' όλα αυτά, ήταν αποφασισμένος να τελειώνει μια και καλή με αυτό το θέμα εκείνη την μέρα. Ακόμη και αν χρειαζόταν να ξενυχτήσει.

«Όπωςδήποτε πρέπει να τελειώνω» σκέφτηκε και κάθισε ξεφυσώντας εξαντλημένος στον καναπέ απέναντι από τη βιβλιοθήκη. Είχε ήδη από ώρα βραδιάσει. Δίπλα του, στο πιο κοντινό ράφι προεξείχε ένα χοντρό βιβλίο. Αφηρημένος και

λίγο νυσταγμένος αποφάσισε να το τραβήξει από την θέση του. Ήταν ένα βιβλίο τέχνης. Ένας τόμος γεμάτος με πίνακες ζωγραφικής. Γνωστούς και άγνωστους σε αυτόν. Τον είχε ξεφυλλίσει πολλές φορές κατά το παρελθόν. Άλλοι του φαίνονταν ωραίοι, κάποιοι περίεργοι, άλλοι αδιάφοροι, μερικοί του δημιουργούσαν μια αμηχανία. Καθώς οι σελίδες έφευγαν μια μια, το μάτι του έπεσε στο πορτρέτο ενός μυστηριώδους άνδρα. Δεν το θυμόταν από τις άλλες φορές. Κάτι, όμως, τον τραβούσε σε αυτόν. Ίσως απλά ο άνδρας του θύμιζε τον Al Patsino στο ρόλο του Νονού, ίσως κάτι άλλο. Ό, τι και να ήταν αυτό, υπήρχε κάτι σκοτεινό και απειλητικό σε αυτή την εικόνα. Η αίσθηση ότι ένα μυστήριο κρυβόταν πίσω από αυτόν τον πίνακα.

Αν και κουρασμένος, μπήκε στον κόπο να διαβάσει αυτό που έγραφε στο πάνω μέρος της σελίδας. Συνήθως ήταν λίγα λόγια για το έργο. Μια περιγραφή, από καλλιτεχνική ή ιστορική άποψη. Άρχισε να διαβάζει. «...του γερμανού ζωγράφου Christian Schad... *Dr. Haustein, 1928*,... γερμανοεβραίος γιατρός ... Βερολίνο... λογοτεχνικοί κύκλοι... πόρνες... άνοδος ναζισμού... ερωμένη...».

Παρατήρησε καλύτερα το πρόσωπο του γιατρού. Τον κοίταζε και δεν τον κοίταζε. Φαινόταν αφηρημένος, αλλά μάλλον ήταν απορροφημένος από κάτι μεγάλο και σοβαρό. Και σίγουρα όχι ευχάριστο. Μια διάχυτη θλίψη πάνω του. «Θα τον εμπιστευόμουν, όμως. Μου φαίνεται συμπαθής και έντιμος». Παρ' όλα αυτά, το βάρος δεν έφευγε. Και τότε κατάλαβε από πού ερχόταν. Πίσω από τον γιατρό, πάνω στο μουντό τοίχο, διαγραφόταν μια τεράστια απειλητική σκιά...

...και τότε δαχτυλίδια καπνού γέμισαν το δωμάτιο...

-Dr. Haustein, αν θέλετε, σβήστε το τσιγάρο σας. Έχει έρθει μια ασθενής να σας δει.

-Έχει κλείσει ραντεβού;

-Όχι, είναι η πρώτη φορά που μας επισκέπτεται.

-Ωραία, πες της ότι σε πέντε λεπτά μπορεί να περάσει μέσα. Τελειώνω κάτι που έχω υποσχεθεί στη γυναίκα μου.

Η αναμονή μπορεί να ήταν μικρή. Παρόλα αυτά εξαιτίας του άγχους της, τής φάνηκε σαν να είχε περάσει μια ώρα. Το ιατρείο και ο χώρος αναμονής ψυχρός. Ιανουάριος μήνας στο Βερολίνο. Το κρύο οδυνηρό. Ήταν 9 το πρωί. Το ιατρείο είχε μόλις ανοίξει. Οι σόμπες ακόμα προσπαθούσαν αγκομαχώντας να ανάψουν. Όλοι στους παγωμένους δρόμους κυκλοφορούσαν ντυμένοι σαν κρεμμύδια. Ο ήχος του νερού που προσπαθούσε να κυλήσει μέσα από τους σωλήνες της πολυκατοικίας ανατριχιαστικός. Στο βάθος άκουγε τον γιατρό να ετοιμάζει το χώρο εξέτασης. Όλα γίνονταν σε αργούς ρυθμούς. Από κάπου άκουγε έναν εκνευριστικό ήχο. Στην αρχή νόμιζε ότι είχε τρελαθεί από το άγχος της. Για καλή της τύχη δεν ήταν τίποτα παρά μόνο ένας χαλαρός σωλήνας που έσταζε βασιανιστικά αργά. Έβλεπε τους δείκτες του ξύλινου παλιού ρολογιού στον τοίχο να περιστρέφονται σαν να ήταν ξεκούρδιστοι. Τελικά άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Ήταν ο γιατρός.

-Μπορείτε να περάσετε.

Σηκώθηκε μουδιασμένη και αμήχανη. Ήταν ψηλή και λεπτή. Μελαχρινή με κοντά αγορίστικα μαλλιά. Φορούσε έντονο κόκκινο κραγιόν. Περίεργα όμορφη. Ντρεπόταν μάλλον. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την τσάντα της και τον ακολούθησε. Αφού περπάτησαν έναν μακρύ διάδρομο, μπήκαν στο γραφείο.

-Καθίστε, παρακαλώ.

Η καρέκλα έτριξε όταν κάθισε. Σκέφτηκε πόσες άλλες

σαν και αυτήν βρέθηκαν στη θέση της. Ήξερε πολλές ασθενείς του. Ήξερε ότι μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Ανατρίχιασε.

-Πώς μπορώ να σας βοηθήσω, κυρία...;

-Σόνια. Γενικά, δεν αισθάνομαι καλά τον τελευταίο καιρό. Νιώθω αδυναμία και αυτό εδώ το εξάνθημα δε λέει να φύγει.

-Αν μου επιτρέπετε, με τι ασχολείστε;

-Με ό,τι χρειάζεται για να ξεφύγω από το φτωχό και μίζερο παρελθόν μου.

-Θα μπορούσατε να γίνετε λίγο πιο συγκεκριμένη; Έχω την εντύπωση ότι κάπου σας έχω ξαναδεί.

-Δυστυχώς με έχουν «δει» πολλοί. Το απαιτεί το επάγγελμά μου, εξάλλου.

Δεν περίμενε τέτοια απάντηση. Κατά βάθος, η ασθενής του ήταν μια ευαίσθητη νεαρή κοπέλα – ή τουλάχιστον έτσι θα ήθελε να πιστεύει ότι είναι – που εξαιτίας του περιβάλλοντος που ζούσε και με τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν είχε σκληρύνει. Κάτω, όμως, από την ψυχρή μάσκα διέκρινε έναν φόβο ...

-Κατάλαβα. Με συγχωρείτε.

-Δεν υπάρχει τίποτα να σας συγχωρήσω. Αυτή είναι η πραγματικότητα... Μπορώ να καπνίσω, παρακαλώ; Με χαλαρώνει κάπως.

Χωρίς να περιμένει την απάντηση του γιατρού, σηκώθηκε από την καρέκλα και στάθηκε μπροστά από τη λάμπα του γραφείου του. Άναψε ένα τσιγάρο, έστριψε το κεφάλι της προς την πόρτα – σαν να φοβόταν μήπως κάποιος μπει μέσα στο δωμάτιο – και φύσηξε χαλαρά τον καπνό. Αντίθετα με την ίδια, η σκιά της στον τοίχο πίσω από τον γιατρό έπεφτε παραμορφωμένη και απειλητική. Έτοιμη να απλωθεί και να τον σκεπάσει.

-Ωραία. Όταν τελειώσετε μπορούμε να συνεχίσουμε. Γδυθείτε και ελάτε στο εξεταστήριο. Θα σας περιμένω εκεί.

-Γιατρέ, σταθείτε μια στιγμή. Υπάρχει και κάτι άλλο που θέλω να σας πω. Και αυτό είναι πολύ πιο σοβαρό. Έχει να κάνει με σας. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.

Το βιβλίο έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα. Πετάχτηκε απότομα από τον καναπέ και κοίταξε γύρω του. Σκοτάδι στο σπίτι. Μόνο μια μικρή λάμπα ήταν αναμμένη. Έψαξε για τη σκιά και την κοπέλα. Είχε την αίσθηση ότι στον αέρα διέκρινε μια ελαφριά μυρωδιά καπνού. «Τι στην ευχή!» σκέφτηκε, ενώ ένα ρίγος διαπέρασε την πλάτη του. «Γαμώ το, δεν πρόλαβα να δω το τέλος».

Θυμήθηκε τι είχε να κάνει και αναστέναξε. Πήγε και κάθισε μπροστά στον υπολογιστή. Και τότε, γνώριμες σκέψεις επέστρεψαν στο κεφάλι του.

«Τι ιδέα ήταν αυτή; Πώς μου ήρθε; Τρελάθηκα τελείως Χριστουγεννιάτικα;».

Τουλάχιστον, τώρα μπορούσε να ξεκινήσει. Είχε έναν τίτλο και μια ιστορία να διηγηθεί.

Αιμίλιος Σπηλιόπουλος

Τα Συντρίμμια του Ελληνισμού

«Άρχισε να σουρουπώνει... Άλλη μια μέρα έφυγε. Μια μετά την άλλη, όλες ίδιες... Σήμερα ξέρεις τι; Όλη μέρα ανθρώπους σαν κι εσένα επισκέπτομαι και γλέπω. Λες και επειδή έχω δει το θάνατο από κοντύτερα είμαι γιατρός... Αλλά έχουν άλλον; Ο τελευταίος απόγονος γιατρού –ούτε με σπουδές, ούτε με δουλειά– ψόφησε εδώ και μήνα. Κι αυτός ανέβασε πυρετό, σάπισε και πούλεψε... Και είμαι εδώ τώρα στα γεράματα και το παίζω επιστήμων. Νεαρός ούτε να το φανταζόμουν. Και τώρα σε “εξετάζω”...».

Χρατς.

«Μικρός λοιπόν που λες δεν είχα κι όνειρα. Στα βουνά απάνου τι να σκεφτείς; Να μάθεις να κυνηγάς, να τρέχεις, να ζεις με λίγο φαΐ, να ψήνεις καννά κλέφτικο. Να ξυνηθίζεις ξαφνικές απώλειες... Και τον καταριόμουν τον εαυτό μου για την μαύρη τη ζωή που κάνουμε. Θυμούμαι κάποτες που ο πατέρας μου –σακάτης από το ένα χέρι λόγω αρκούδας– μού ’λεγε: “Λοιπόν, μικρό παλιόπαιδο. Η ζωή που μας έτυχε δεν είναι για κωλοβάρεμα. Αλλιώς να πα να γλύφεις πόδια Πασσά! Εδώ θέλει μπέσα και ανδριλίκι. Δε θα αργήσεις να τά

’χεις...” Και παίζει να ’χα περάσει μόνον πέντε-έξι χειμώνες μέχρι τότες.

’Ηθελα να του μοιάσω... Σκληρός πάντα με τρυφερές εξαιρέσεις, ικανός να έχει την κλέφτικη ζωή δίχως πολλά-πολλά. Ήταν κάτι. Άλλοι θέλανε και εξεγέρσεις και πεθαίνουν για ψωμιά ψίχουλα... Έτσι ήθελα να με μάθει. Για τον ίδιο λόγο όμως που δεν κατάφερε να με μάθει, δεν θα είχε και νόημα να με μάθει πολλά-πολλά... Αυτό, γιατί πάντα υπάρχουν και χειρότερα.»

Κρουπ...

«Πόλεμος! Σιγά την κλέφτικη ζωή. Ο πόλεμος είναι φαγάς... Στοιχειό. Κάτω από δέκα χειμώνες είχα βιώσει τότε που στον Μωριά αρχικλεφταράδες κοινουνούσαν με κάστρα και οι Ρούσσοι υποσχέθηκαν απελευθέρωση. Πατρίς πάν’ απ’ όλα βέβαια, όλοι μαζί κάτω πήγαν και αρχίνησαν... Αυτοί οι προδότες όμως –Ορλώφ θαρρώ;- ούτε που ήλθαν! Ανέβηκαν οι Οθωμανοί στα βουνά αφού τελείωσαν με τα χωριά και έκαμαν ξεκαθάρισμα... Πολλούς κλέφτες χάσαμε. Ανέβηκε η μάχη στ’ όρος...

Νυχταριά ’ταν. Και τότε ήρθαν οι Τουρκαλέοι. Ο πατέρας μου σεμνός ’σανε, μόνο επιδρομές έκανε για την τιμή των φίλων του. Όχι σαν άλλους που τρώγαν τα φαγιά των κατακτητών. Η μάνα μου νεκρή ’ταν από γέννας μου, οπότες οι δυό μαςτσιμπολογούσαμε. Τους ακούσαμε, είδαμε το φως της λάμπας τους, αμέσως ο γέρος με ανέβασε σ’ έν κλαρί. Εκείνος δεν επρόλαβε. Άρπαξ’ αρμάτωμα, εβόλησε στονε βρόντονε, άρπαξε την σούβλα, απ’ τα χέρια του την πήρανε... Τον εβάλαν κάτω τέσσερις σαν ήτανε. Σήκωσε ο ένας την μαχαίρα να τον σφάζει, ο άλλος το δαδί... Τον εφώτισε στα μάτια. Κι εκείνα ήταν μαύρα ίσα με τον εαυτό τους, η κόρη είχε καλύψει την ίριδα... Απάνω τού ’χε χεστέι! Κι από τότε

έμεινα ορφανός.»

Χριτσ.

«Τονε θυμούμαι καλά εγώ. Κυνηγός άπιαστος. Ολόκληρη σκρόφα που προστάτευε τα μικρά της τού την έπεσε μπροστά μου· κείνος την έσφαξε με την πάλλα. Ούτε ιδρώτα έσταξε. Μού 'χε πει παρόμοιο για αρκούδα. Ατρόμητος! Μάτι δεν πετάριζε, άχνα πού να βγουν. Εκείνην την στιγμήν όμως ήταν άλλος άνθρωπος... Δεν κοίταξε εμένα. Δεν κοίταξε την Παναγιά δίπλα στην φωτιά. Δεν κοίταξε τον ουρανό, τα δέντρα, ούτε καν τον Τούρκο! Το δαδί το ρημάδι. Αυτό ήταν το τελευταίο που είδε από τον τρόπο του· από το φως κρατήθηκε... Ο πιο βαρύς που ήξερα απλώς λύγισε στα ζώα του πολέμου, αυτούς τους Τούρκους. Κι αυτό που ζούμε τώρα είναι γέννημα πολέμου· να δεις πού 'ρθες να ρητορέψεις...»

Αυτά τα χάλια είναι. Τι Έλληνες, τι Τούρκοι... Ο πόλεμος για όλους χάλια είναι. Χίλιες φορές νά 'μουν υπόδουλος στα βουνά, παρά μαχητής δίχως πατέρα. Με αυτό μεγάλωσα. Βουνό, βουνό, βουνό, λίμνη, ποτάμι, δέντρα, κυνήγι, μακριά από τα κέντρα... Δεν έγινε και τίπουτις προφανώς, η «επανάσταση» σιγάθηκε. Περνάν οι χρόνοι ογλήγορα στην κλεφτουριά. Δεν κατάλαβα πότε τελικά έβγαλα γούνα, ρυτίδες. Άνθρωποι περαστικοί, ούτε που τους θυμούμαι. Και είδα πολλές συγκρούσεις με Τούρκους, αλλ' όλες ανέλπιστες. Ελπίς... Για σας τους Ρομαντικούς είναι αυτά. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευα την ζωή μου όλη...»

Χρούτσα.

«“Τί έχεις μουτσόπουλο μ' και κλαις; -Είδα την Πόλ' να καίγεται...” Άργησα πολύ να κατανοήσω το βάρος αυτού του στίχου. Το έχεις ακούσει το άσμα; Μιλά για την Άλωση της πόλεως των πόλεων, την Κωνσταντινούπολη. Την Έναρξη του Ραγιά. Μια φορά, όχι πολλούς χρόνους πριν, συγκατοί-

κησα με έναν άλλον κλέφτη σε μια σπηλιά της Αρκαδίας. Έτυχε να μπω εκεί κυνηγημένος από Τούρκους και με φιλοξένησε... Ψυχή ο άνθρωπος. Είχε μαζί του από παλιά ένα λάφυρο του παλιού του Οθωμανού αφέντη, μόνον αυτό είχε πάρει. Ήταν λοιπόν ένα λαγούτο! Με χορδές εντέρεινες, ωραία, ανοιχτά ξύλα και ήχο βαθύ από την Τουρκιά... Έπαιζε ολημερίς και οληνυχτίς τα κλέφτικα. Πάρα πολλά τραγούδια. Έμορφα μάλιστα, ζεστά, με άγγιζαν, δεν είχα ακούσει και πολλή μουσική στην ζωή μου έτσι κι αλλιώς... Οπότες, μια στιγμή έπιασε την λάφτα και έπαιξε τους Τρεις Καλογέρους, το άσμα τούτον που άρχισα να λέγω... Μου βγήκε η ψυχή, έφυγε, έλιωσε κι έγινε ένα με το Ελλαδικό χρώμα σε μιαν όμορφη λάσπη...

Οι προγόνι μας! Το ζήσαν τούτο! Κι εμείς τσακωνόμαστε μεταξύ μας οι κλέφτες άμα λάχει και με τους Τούρκους όταν μας την σπάνε. Κι όμως, δεν είναι λόγος αυτός να τους φάμε μόνον. Ήθθαν και μας κατέσφαξαν, μας πάτησαν και μας ανέβασαν στα όρη. Μας έφεραν τον συνεχή πόλεμο, αυτήν την αθλιότητα για την ζωή. Κι εάν θέλουμε να κάνουμε παιδιά, τι θα τους πούμε; Κυνηγάτε, ζήστε, τέσσερις αιώνες πριν σφάχτηκαν Έλληνες που θα μπορούσαν να είναι πρόγονοι τωρινών φίλων σας ή δικών μου...»

Γκουπ...

«Τέλος πάντων, ηύρα άλλο μέρος να μείνω. Μερικές πανσελήνους αργότερα βλέπω παντού τον κακό χαμό... Καμένα χωριά Τούρκων, ραγιάδες και χουριάτες στα όπλα. Έχοντας φρέσκια κι εγώ την εμπειρία του άσματος, με γιόμισε η ένωση, τους αντάμωσα και βγήκαμε όλοι στην Αρκαδία... Στο κέντρο του Μωρέα. Στην Τριπολιτσά. Πλήθος αγροτών και κλεφταράδων είχαν μαζευτεί έτοιμοι να μπετσακάνουν... Εγώ φοβόμουν, θυμήθηκα το γέρο μου...

Κι όμως, δεν μπήκαμε κείνην την ημέρα. Είχε έλθει ο λεγόμενος Θόδωρος – θα τον ξέρεις προφανώς, ο Κολοκοτρώνης. Σέβας πολύ απέναντί του. Ήρθε και είπε να μην κάνουμε τίποτε... Να μαζευτούμε. Πέρασε και μάς ήλεγξε. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά... Όλοι με αυτοσχέδια και κανονικά ούπλα. Θυμούμαι πού 'χε περάσει κι από εμένα: με κοίταζε στα μάτια –μικρότερος από με για μερικούς χειμώνους– και είδα τη δύναμη... Τον άνθρωπο που εάν ήταν στην θέση του πατέρα μου, εμένα θα κοιτούσε, σε εμένα θά 'μνεε... Κατάλαβε. “Κουράγιο” βγήκε μουγκά από το μουστάκι του. Το βράδυ έπεσε και κοιμηθήκαμε...

Που λέει ο λόγος. Πολύ λίγοι κοιμήθηκαν και δεν ήμανε ανάμεσά τους. Βασανιζόμουν... Όλη μου η ζωή κατά του πολέμου για να καταλήξω εκεί; Να προκαλέσω και να τονώσω την μοίρα του πατέρα μου σε άλλους, ακόμη και στον εαυτό μου...; Αλλά με τραβούσε... Η εκδίκηση, η ένωση, η δόξα. Τα τρομαγμένα μάτια του πατέρα μου, η πόλ' να καίγεται, το αίμα που θα αφήνω στους απογόνους... Κι όμως, δεν ήθελα! Επειδή, σιγά την ελπίδα. Είχα μείνει εκεί' ποιος ο λόγος της πάλης για τ' ανέγγιχτο... Κι έτσι το ξημέρουσα».

Τσουκ.

«Ωραία μέρά 'ταν. Τα βουνά υπέρουχα... Με το χάραμα αρχίσαν και πέφταν όμως συνανθρώποι ωσάν τους λύκους. Με αυτό εξεκίνησε... Πήγα κι εγώ. Σαν πώς θυμάμαι! Θυμός, ενέργεια' θάνατος. Το γιαταγάκι στο χέρι να στομώνει πριν στερευεί η όρεξη... Ακριβώς! Με έπιασε! Έγινα ζώο. Από τον έναν ορίζοντα στον άλλον πήγε ο ήλιος. Όλοι μαζί δεν αφήσαμε άνδρα, γυναίκα, ζωντανό. Αυτό ήμαστε...

Θυμούμαι όμως μια κραυγή... Αν ήταν η μόνη, όλη η Τριπολτσά θα την είχε ακούσει. Μάνα ήταν... Κατέβαζα το χέρι

για να τελειώνω ζωές, πήγα να κόψω άλλο ένα σώμα. Δε μου βγήκε. Παιδί μικρό ήταν και από πίσω μακρואά η μάνα του... Με κοιτούσε έντρομο. Και η μάνα του με παρακαλούσε. Το είδα, το κοίταξα στα μάτια... Μια ζωή νέα, δίχως εμπειρίες. Κοντοστάθηκα δυο στιγμές... Με κοίταζε ωσάν εμέ που κοίταζα τους σφαγιαδές του πατρός μου! Τους παππούδες του...

“ Δια την Πατρίδαν!”... Η κραυγή βγήκε από τον λαιμό της μάνας με το δίκιο της. Και την διέκοψα και αυτήν... Τελείωσε... Μετά ενθυμούμαι τα ερείπια, τες σβησμένες φωτιές, τη σήψη, το αίμα, το λασπωμένο χόμα δίχως τη βροχή. Κι όλο αυτό έγινε από τα υποδείγματά σας... Τον πολιτισμό μας. Ε, παπάρια!»

Γκραπ!

«Πού βρισκόμαστε, έχεις καταλάβει; Τα τείχη γύρω μας τα βλέπεις; Τα σαπισμένα πτώματα; Τα χάλια σου; Το μουντό καιρό; Να βγάλεις τη μάσκα τους! Τούρκοι γύρω μας, ετοιμοθάνατοι Έλληνες... Όλα σκατά. Ενώ ταυτόχρονα “ εμπνέουμε”...

Μετά την Τρίπολιν κανέν' φράγμα. Ο Μωριάς δικός μας. Μόνο μάχες. Δύσκολες μάχες, πολλοί νεκροί, αλλά κυρίως Αγαρηνοί. Πήραμε σβάρνα τα χουριά. Ένταση! Ρούμελη, Ήπειρος, Θεσσαλία... Όλοι. Όλοι δύσκολα χρόνια περάσαμε...

Κι αυτούτο φάνηκε, ειλικρινά δε θυμούμαι να γεννιούνται παιδιά. Κάποιες λίγες γυναίκες υπήρχαν που είχαν ακολουθήσει πατεράδες και συντρόφους· καμιά γέννα όμως... Τόχαμε χάσει. Η έννοια της προσήλωσης ξέφυγε και μπήκε στην βλάκωση. Οι περισσότεροι ούτε που ήξεραν τι γίνεται. Οπλαρχηγοί οι μόνοι που απλώς σκεπτόντουσαν, οδηγούσαν και τονώναν ημάς. Κι αυτό επειδή διελέχθησαν στην μάχη, κανενός επιλογή...»

Χλάπα.

«Αργά και βασανιστικά οδηγηθήκαμε βορειοανατολικά (κακά τα ψέματα, αν σου πω ότι δεν ήξερα τόσο καλή γεωγραφία πριν την επανάσταση, θα με πιστέψεις;). Ορεινή Κορινθία, πεδινή Κορινθίτσα, συναντήσαμε τάγματα του Καραϊσκάκη στη Ρούμελη όπου περάσαμε... Μας πήγε Δυτικά, στην Αιτωλία. Ουσιαστικά πολεμούσαμε το δρόμο μας μέχρι εκείσε... Ο λόγος ήταν το Μεσολόγγι. Δεύτερη φορά πολιορκείτο μέσα στην επανάσταση, πήγαμε και βοηθήσαμε, μες το κρύο που έκανε, σε καιρό τε και ψυχρή... Από τότε συμμετείχα σε δυνάμεις εκείνης της περιοχής. Οθωμανοί, Αραπάδες, Αλβαναράιοι... Έχω δει πολλά πρόσωπα.

Και αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημά μου! Είναι πολλά τα πρόσωπα... Γεννήθηκα κι έμαθα να θυμούμαι τα δέντρα στις εποχές τους, τα “γουστάρω” των ζώων, τι τρώγεται και περιοχές... Απομνημόνευση για επιβίωση. Ήρθα λοιπόν στην επανάσταση, γέρος πια, και βλέπω φάτσες... Ε, δε θυμάμαι! Δε θυμάμαι τους νέους που έχουν ψοφήσει δίπλα μου, δε θυμάμαι τον ήχο της φωνής τους όταν πρόφεραν τσι τελευταίες τους λέξεις... “Μουτ!”, “Μποκ!”. Αυτές τις λέξεις θυμάμαι, μαζί με τις εκφράσεις αυτών που της έλεγαν... Ετοιμοθάνατοι Αλβανοί και Τουρκαϊγύπτιοι από το χέρι μου. Τόσοι είναι που έχω καταλάβει ότι οι συγκεκριμένες λέξεις σημαίνουν “Σκατά!”»

Χλούπα.

«Είσαι μικρός. Είσαι πραγματικά νέος... Μεγάλο όνομα, μεγάλο έργο. Φαντάζεσαι εκεί που πολεμάς να έρθει ένας γέρος και να σε σκοτώσει; Η τελευταία σου λέξη να είναι αυτό που όλοι δε θέλουν και το αποχεζούν, από τον Βασιλιά σου μέχρι την κατσίκα που τάιζα μικρός...; Ξεφτίλα είναι. Όλων μας... Επειδή μάς θεωρείτε γεννημένους να γίνουμε μεγάλοι σαν τους αρχαίους προγόνους, κάνουμε κι εμείς μιαν

προσπάθεια. Αλλά δεν είμαστε έτσι πια... Τέλος πάντων...

Πολλοί λένε ότι είναι άγιος αριθμός, κάποιοι δεν ενδιαφέρονται, άλλοι λένε φαρμακερός... Εγώ αυτό που ξέρω είναι ότι τόσα προσφέρουμε όταν δε μας νοιάζει κάτι. Τρία... Η τρίτη πολιορκία του Μεσολογγίου. Αυτή η κακή τύχη που μας ήρθε όλους εδώ μέσα... Κι εσένα κι εμένα και τους γύρου μας. Αργά-αργά φθίνουμε, βοήθεια καμμιιά επιτυχημένη, τρόφιμα τέλος. Εγώ γερνώ και δεν μπορώ να σηκώσω όπλο – έχω μάθει πλέον ότι να σου πυροβολούνε το δάκτυλο πονάει περισσότερο από το να σου το κόβουν, εσύ ψήνεται στον πυρετό, άλλοι ελπίζουν και κοιτάν τους Αγαρηνούς στα μάτια, άλλοι ήδη πεθαμένοι... Τελικά όλων μας η τελευταία λέξη θα είναι το “Σκατά”...»

Χρουπ...

«Έχω σκεφτεί πολύ. Έχω μιλήσει πολύ... Κομπολογάς και γιατρός η δουλειά μου εδώ μέσα. Κάθε βρώμικο βράδυ ωσάν και τούτο, που δεν φαίνεται το φεγγάρι από τις ντουμανιές, το περνώ συλλογιζόμενος... Αξίζει το καταραμένο; Να αφήνω τα βουνά τα αγαπημένα, τα δικά μας που με τις σορούς μας ως λίπασμα φυτεύουμε; Είμαστε οι Έλληνες που θέτε...; Έχω ζήσει πολλά... Αρκετά για να μην έχω μείνει σταθερός σε απόψεις ή σε σταθερή ζωή. Λίγο-λίγο όμως γυρνά στα παλιά...

Ο πόλεμος είναι κουράδα... Αχιστή και καυτή, έτοιμη να σε πνίξει. Κι εάν ήμασταν αυτό που λέτε, γόνιοι τιτάνων, η ανάσα θα μας αρκούσε και δε θα πνιγόμασταν... Κι όμως, δεν το βλέπεις ότι καίγονται τα νώτα μας...; Ζώα σε έξαρσιν είμαστε και μας τελειώνει η ένταση η επιφανειακή. Τι να κάνουμε...»

«Να σταθείτε εις το ύψος υμών!» Απεκρίθη αδύναμα ο άρρωστος. «Τυχαιόν ουκ έστιν που σας φιλούν οι ξένοι... Που

σας φιλώ εγώ. Ξεκινήσατε ευμόρφως, μοναχοί σας κυρίως... Βοήθειαν έχετε. Μπορεί εδώ εις το Μεσολόγγιον να μη φτάνει... Αλλά επιτυγχάνετε γενικώς. Μέχρι εδώ έχετε φτάσει, παραπέρα να πάτε με την κεκτημένη ταχύτητα...»

«Την ποιάν;! Βραδύναμε, δεν είδες; Ωσάν το ζών που πεθαίνει νέο και ακμαίο... Χωρίς να το θυμάται κανείς, δίχως να έχει πετύχει. Μόνο λίγο σάλο... Δεν είμαστε αυτοί που νομίζετε. Τούρκοι που πιστεύουν σε άλλον Θεό και καταπιεσμένοι είμαστε... Για αυτό και η όρεξη να σφάξουμε! Να κάνουμε τα ζωντανά, νεκρά...»

Ο πιο χλωμός από ποτέ ξένος ενοχλήθηκε: «Εμπήκες εδώ μέσα και σε παρηξήγησα... Δεν είσαι σαν τους άλλους. Λανθάνεις. Δεν γνωρίζεις το ήθος άλλων... Παρέμεινες στο όρος!»

Χρουτς.

«Και καλά έκανα! Όπως θά 'πρεπε να κάνω και με τις επιλογές μου... Το κομπολόγι που τόσην ώρα κοπανάω – χρατς χρουτς- ξέρεις γιατί είναι κόκκινο τόσο; Αίμα! Τόσες φορές έχω κουραστεί στες μάχες, έχω λιποθυμήσει εις τα πτώματ' απάνου και τσι λιμνούλες σουματικών υγρών με όλα μου τα υπάρχοντα... Ελληνότουρκο αίμα κρατώ στο χέρι! Κάθε φορά που σηκώνομουν απ' τους νεκρούς αισθανόμουν και πιο άδειος! Λιγότερο Έλληνας, λιγότερο πρότεπο ανθρώπου, λιγότερο ζωντανός... Δεν αξίζει σε ανθρώπους σαν κι εμένα και τους άλλους Λευτεριά, ωρέ Λόρδε μου!»

«Ουχί!» Ο καταβεβλημένος Βύρων πλέον είχε σηκωθεί και κοίταζε τον γέροντα στα μάτια αφ' υψηλού. «Δεν ομιλείς ορθώς! Είσαι ο μόνος που τα πιστεύει αυτά. Τόσοι χιλιάδων χρόνοι επεράσανε, λόγιοι και φιλόσοφοι, ηγέται τε μονάρχεις εμελέτησαν ησάς. Ο Δυτικός πολιτισμός οικοδομήθηκε επί του δικού σας... Ίδιον αίμα κυκλοφορεί εις τας φλέβας σας.

Μόνον συ κάνεις λάθος. Έλλην ουκ εί!»

«Ναι, δεν είμαι Έλληνας! Ρωμιός είμαι! Βρωμιός... Το καταπιεσμένο θεριό δίχως αξίες, δίχως ανάγκες πέραν τούτης του σφαζίματος. Η Ελλάδα είναι η προθήκη μονάχα... Κοίτα έξω! Πέτρες πεσμένες, τα τείχη γκρεμισμένα. Το ηθικό γκρεμισμένο... Ρόκα το ένα κακό, ρόκα το άλλο, ροκανίδα ο Ελληνισμός! Μην πιστεύς σ' αυτόν... Πίστεψε στο αίμα που μυρίζει και την πυρίτιδα... Το θανατικό που σε προσμένει! Ψόφα να δεις τη γλύκα! Να δεις πώς νιώθουν όλοι οι Έλληνες. Αυτό είναι...»

Το δάκρυ που κύλησε από το μάτι του Λόρδου Βύρωνα εξατμίστηκε λόγω του πυρετού πριν το γευτεί... «Μια ζωή λάθος... Απαράδεκτον... Ύμνοι γεγραμμένοι. Άσματα... Κι εσείς εδώ να αποβιώνετε... Εξαθλιωμένοι... Δεν δέχομαι το σφάλμα. Όχι...»

«Να το δεχτείς. Τούτον είναι... Χτίζαμε και χτίζαμε, μας το γκρεμίσανε, μόνο με κομμάτια κατεστραμμένα απαντούμε... Αυτό γιατί δεν είμαστε οι ίδιοι με τους παλαιούς. Ο πόλεμος και η Τουρκιά μας άλλαξαν... Θα πεθάνουμε εμείς, και οι γόννοι μας το ίδιο. Τέλος...»

Ο Βύρων λύγισε. Ντουπ!... Και αυτήν την φορά δεν αντήχησε το κομπολόι, παρά το πάτωμα χτυπημένο από κόκκαλα μέσα σε σάρκα...

Εγώ έφυγα από το παραθύρι. Μου ήρκεσαν όσα είδα. Περπάτησα στα πέτρινα, συλλογίστηχα... Είχαν δίκιο όσοι το έλεγαν. Έπρεπε να κάνουμε έξοδο... Μιαν Έξοδο για να συμμαζέψουμε τα δικά μας που σκορπίσαμε. Να μαζέψουμε τα Συντρίμμια του Ελληνισμού...

Λίντια Βύσκα

Τα χρονικά της Ζείβια

Μισούσε τις Κυριακές. Μάλλον ήταν ένα ακόμη πράγμα που κουβαλούσε από την παιδική της ηλικία, από τα χρόνια που έζησε στο σπίτι της Ιουστίνας. Προσπαθούσε να μην βρίσκεται στο σπίτι για όσο περισσότερο μπορούσε, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να υποστεί τον θυμό των φροντιστών όταν γύριζε πίσω. Όλοι εκεί μέσα είχαν βαλθεί να της κάνουν τη ζωή δύσκολη--τα παιδιά θα την κοροΐδευαν, περιγελούσαν, περιθωριοποιούσαν και οι φροντιστές θα την αγνοούσαν, περιφρονούσαν, χτυπούσαν. Το μόνο άτομο το οποίο δεν της θύμιζε συνεχώς ότι ήταν ένα απόβρασμα και ένα περιττό βάρος ήταν η Άντελαΐς, η οποία θα καθόταν μαζί της ακόμα κι αν μάζευε περίεργα βλέμματα. Θα της έκανε παρέα και τις Κυριακές που ήταν όλοι μαζεμένοι στο οικοτροφείο. Ήταν μια παράδοση, απ' ό,τι φαίνεται, που είχε θεσπίσει η Ιουστίνα. Τις άλλες μέρες της εβδομάδας μπορούσε ο καθένας να κάνει ό,τι του καπνίσει, όμως τις Κυριακές ήταν υποχρεωτικό να κάτσουν όλοι μέσα. Έλεγαν πως είναι κάτι για να δεθούν μεταξύ τους και να περνάνε ποιοτικό χρόνο όλοι μαζί σαν την οικογένεια που ποτέ δεν είχαν, εκείνη όμως

δε θυμόταν τίποτα τέτοιο. Η Άντελαίς, πάραυτα, Θα καθόταν πάντα δίπλα της, ξέροντας πόσο πολύ ασφυκτιούσε αυτή τη μέρα.

Όλα αυτά βέβαια άλλαξαν.

Όταν η ίδια έγινε πιο εσωστρεφής και πιο νευρική από ό,τι ήταν πριν, όταν υπήρχαν μέρες που ό,τι κι αν της έλεγες θα εκνευριζόταν, όταν άρχισε να μη βγαίνει έξω για εβδομάδες και να κλειδώνεται μέσα με μόνη της παρέα ένα βιβλίο, όταν σταμάτησε να ανοίγει τις κουρτίνες για να μπαίνει το φως κάθε πρωί, τότε ακόμα και η Άντελαίς απομακρύνθηκε. Δεν τις μίλαγε, δεν της έδινε σημασία, ούτε καν που την κοίταγε. Όλη αυτή η κατάσταση απλά έκανε τις Κυριακές της λίγο πιο ανυπόφορες. Αλλά για κάποιον λόγο, κάποια στιγμή, απλά σταμάτησε να την νοιάζει.

Μάλλον γι' αυτό είχε εκνευριστεί τόσο πολύ που ο Ντέκλαν οργάνωσε το συνέδριο ημέρα Κυριακή. Του είχε τονίσει μάλιστα πως αυτή ήταν η μόνη μέρα που δεν δεχόταν καμία είδους συνάντηση, επαγγελματική και μη. Ήταν η μόνη μέρα που ήθελε να μείνει μόνη της, η μόνη μέρα που δεν ήθελε να μοιραστεί με κανέναν. Και εκείνη η Κυριακή ήταν ακόμα χειρότερη απ' όλες τις υπόλοιπες. Γιατί εκείνη η Κυριακή ήταν τα γενέθλιά της.

Στεκόταν, λοιπόν, μπροστά στον πάγκο της κουζίνας της κοιτάζοντας επίμονα την φλόγα του λευκού κεριού που ήταν στερεωμένο πάνω σε ένα σκούρο σοκολατένιο κέικ. Κάθε χρόνο έκανε από μια ευχή. Κάθε χρόνο ζητούσε κάτι. Εκείνη τη χρονιά όμως δεν ήξερε τι ήθελε. Από τη μια ήθελε πολλά πράγματα. Από την άλλη δεν την ένοιαζε. Είχε προσπαθήσει τα τελευταία χρόνια να γεμίσει όλο αυτό το κενό που υπήρχε μέσα της, είχε προσπαθήσει πολύ να αδειάσει τον εαυτό της από τον κατακλυσμό συναισθημάτων που ουκ ολίγες φορές

την έπνιγε. Διότι υπήρχαν δύο ειδών μέρες, αυτές στις οποίες δεν ένιωθε τίποτα και αυτές στις οποίες ένιωθε τα πάντα. Και είχε καταφέρει να βρει την ισορροπία της, που κράτησε πολύ λίγο. Γιατί τώρα αυτά τα δύο τέρατα που ζούσαν μέσα στο μυαλό της επέστρεψαν δέκα φορές πιο δυνατά-και εκατό φορές πιο τρομακτικά. Ήταν, λοιπόν, η πρώτη φορά που δεν έκανε ευχή για τα γενέθλιά της. Πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε το κερί.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε το κερί. Σκοτάδι απλώθηκε στο δωμάτιο, μόνο το φεγγαρόφωτο έδινε ένα αχνό, μπλε φως περνώντας μέσα από τα παράθυρα που είχαν τραβηγμένες στο πλάι τις κουρτίνες. Στάθηκε για λίγο μπροστά από το λευκό κερί που μόλις έσβησε κοιτάζοντας πρώτα αυτό και μετά τις σκορπισμένες γύρω του σημειώσεις. Έκανε λάθος που έμεινε ξύπνιος μέχρι τόσο αργά. Έπρεπε να είχε ξεκουραστεί, αύριο θα χρειαζόταν όλες του τις δυνάμεις αν ήθελε να τελειώσει την αποστολή του. Βγήκε έξω από την βιβλιοθήκη του και άρχισε να ανεβαίνει με αργά και βεβιασμένα βήματα τις σκάλες προς την κρεβατοκάμαρά του.

Στον διάδρομο σταμάτησε μπροστά από την πόρτα της αδερφής του που εδώ και ώρα είχε πέσει για ύπνο. Την άνοιξε σιγανά και στάθηκε για λίγο να την κοιτάζει. Τα πυρόξανθα μακριά μαλλιά της ήταν απλωμένα στα λευκά της σεντόνια και κοιμόταν στο πλάι του κρεβατιού, σαν να κοίταζε έξω από το παράθυρο στη δεξιά μεριά του δωματίου. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε σταθερά και ακουγόntonουσαν οι απαλές αναπνοές που έπαιρνε καθώς κοιμόταν. Όλα ήταν φυσιολογικά. Η Αμάρις κοιμόταν ασφαλής στο δωμάτιό της. Μετά από μερικά λεπτά που απλά στεκόταν και την κοίταζε, βγήκε

από το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Συνέχισε να περπατάει στον διάδρομο έχοντας ακόμα ένα βάρος στο στήθος του που τον εμπόδιζε να αναπνεύσει. Αυτή ήταν μια συνήθεια που στην αρχή την έκανε εντελώς ασυνείδητα, απλά για να σιγουρευτεί πως η αδερφή του ήταν ασφαλής. Τώρα όμως είχε γίνει κάτι απαραίτητο για να μπορέσει να την προστατέψει. Τους τελευταίους μήνες οι επιθέσεις είχαν γίνει πιο συχνές, πιο ακραίες. Οι ζηλωτές που ήθελαν την Αμάρις νεκρή είχαν χάσει πια την υπομονή τους. Όμως όσο πολύ και να τους μισούσε δε μπορούσε να τους κατηγορήσει. Η κατάσταση στο βασίλειο της Ζέιβια είχε φτάσει στο απροχώρητο, οι επιδρομές από το βασίλειο των Φέρους ήταν ανελήγτες, οι εκτελέσεις δεν έλεγαν να σταματήσουν και οι ζωές τους κρεμόντουσαν μόνο από μια προφητεία. Μια προφητεία που εκείνος, ως κυνηγός, έπρεπε να λύσει και να βρει. Το πρώτο κομμάτι το είχαν καταφέρει άλλοι κυνηγοί, πολλά χρόνια πριν από αυτόν, είχαν καταφέρει να βρουν τι ζητούσε η προφητεία. Τώρα σε εκείνον έμενε μόνο να το εντοπίσει και να το φέρει στο βασίλειο που τόσα χρόνια υπηρετεί. Τι γίνεται όμως όταν αυτό που ζητάς είναι ένα πρόσωπο το οποίο δε βρίσκεται καν στον κόσμο σου;

Εδώ μπαίνει η Αμάρις. Η Αμάρις δεν ήταν μια απλή μάγισσα, ήταν κάτι ιδιαίτερο, κάτι πολύ σπάνιο και κάτι που ίσως να έσωσε και ολόκληρο τον κόσμο. Ήταν μέντιουμ ή αλλιώς ενδιάμεση. Οι ενδιάμεσοι είχαν δυνατότητες που κάποιοι θεωρούσαν άχρηστες και άλλοι πολύτιμες. Οι ζωές τους ήταν άμεσα συνδεδεμένες με αυτές από άτομα που ανήκαν σε διαφορετικούς κόσμους και ο μόνος τρόπος για να τα φέρουν στον δικό τους είναι να θυσιαστούν οι ίδιοι. Μια ζωή για μια άλλη. Κάποιοι ενδιάμεσοι επικοινωνούν με τον κόσμο των νεκρών, άλλοι με τον κόσμο των δαιμόνων-και η

αδερφή του με το άτομο το οποίο έψαχνε. Το μόνο άτομο που μπορούσε να σώσει της ζωές όλων, την Λάιονχαρτ. Την Έιλιν Λάιονχαρτ.

«Την Έιλιν Λάιονχαρτ,» είπε ο Ντέκλαν, «πρέπει να την έχετε γνωρίσει.»

«Μα φυσικά», απάντησε ο Χένρι Άνταμς, ο προσωπικός γραμματέας του προέδρου της εκδοτικής εταιρίας Bloomsbury. Χαμογέλασε και είπε, «Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω δεσποινίς Λάιονχαρτ.»

Η Έιλιν απλά κούνησε το κεφάλι της και κάθισε στη θέση της. Ο Χένρι ήταν ένας από τους επιβλητικούς εκείνους ανθρώπους που σε τρόμαζαν μόνο και μόνο από το πόσο σοβαροί μπορούν να γίνουν. Ακόμα και όταν χαμογελούσαν το πρόσωπό τους ήταν στυλωμένο σαν γρανίτης και τα μάτια τους δε πρόδιδαν κανένα συναίσθημα. Τίποτα όμως δεν μπορούσε να συγκριθεί με το βλέμμα του προέδρου της εκδοτικής, Μάικλ Σαλζ, που καθόταν αυτή τη στιγμή απέναντί της. Τώρα ειδικά το βλέμμα του ήταν δολοφονικό, σαν να της έλεγε «Πώς τολμάς να με φέρνεις στο Μανχάταν από το Λονδίνο επειδή εσύ δεν έχεις τελειώσει το βιβλίο σου ακόμα;». Την τρόμαζε αλλά παράλληλα την εκνεύριζε. Δεν έφταιγε εκείνη που δε μπορούσε να τελειώσει την ιστορία της. Ή τουλάχιστον δεν έφταιγε για τον λόγο που εκείνοι νόμιζαν.

Ένωθε αμήχανα κάτω από το βλέμμα του Σαλζ, το μισούσε όταν την επέκριναν και αυτή τη στιγμή ο Μάικλ φαινόταν έτοιμος να της επιτεθεί. Ήξερε, βέβαια, πως δε θα το έκανε. Ήταν πάντα τόσο συγκρατημένος ως προς την εξωτερική του συμπεριφορά. Δεν μπορεί να μην εκφράζεται ποτέ, σκεφτόταν, να μη ξεσπά ποτέ. Σε κάτι τέτοιες στιγμές χαι-

ρόταν που είχε τον Ντέκλαν, τον ατζέντη της, δίπλα της.

«Το ζήτημα είναι απλό Έιλιν,» άρχισε ο Σαλζ, «Η διορία σου λήγει σε δύο εβδομάδες. Ή θα έχεις το έργο σου έτοιμο μέχρι τότε, ή το συμβόλαιό σου ακυρώνεται.»

«Ζητάμε μόνο μια παράταση μέχρι-» ο Ντέκλαν δε πρόλαβε να τελειώσει την φράση του όταν ο Χένρι τον διέκοψε.

«Έχουμε δώσει ήδη δύο παρατάσεις των τριών μηνών. Είχατε συνολικά τρία χρόνια να γράψετε ένα βιβλίο δεσποινίς Λάιονχαρτ, είχατε τρία χρόνια για να τελειώσετε την σειρά των βιβλίων σας. Ο κόσμος δε μπορεί να περιμένει άλλο για το φινάλε της σειράς. Και εμάς, φυσικά, δε μας συμφέρει να τον αφήσουμε να περιμένει ούτε μέρα παραπάνω.»

«Το οποίο μας φέρνει σε κάτι άλλο που ήθελα να σου επισημάνω, Έιλιν,» είπε ο Σαλζ στηρίζοντας τους αγκώνες του πάνω στο τραπέζι, «Ακριβώς επειδή άφησες το κοινό σου να περιμένει πολύ καιρό, θέλω το φινάλε σου να είναι δραματικό. Γιατί δε σκοτώνεις κάποιον σημαντικό για την ιστορία χαρακτήρα; Γιατί δε σκοτώνεις την Αμάρις ας πούμε;»

Η Έιλιν ήθελε πραγματικά να πιστέψει ότι δεν το άκουσε αυτό μόλις τώρα. Αλλά βέβαια εκείνοι δεν ήξεραν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι σημαίνει αυτό που μόλις ειπώθηκε. Δε ήξεραν τι θα σήμαινε αυτό για τον Ιθόραν. Τι θα σήμαινε αυτό για τον κόσμο του.

«Κύριε Σαλζ,» ξεκίνησε η Έιλιν κοιτώντας τον έντονα, προσπαθώντας να τον κάνει να καταλάβει τη βαρύτητα των λέξεών του, να τον κάνει να δει όλα τα όνειρα που έβλεπε κι εκείνη κάθε βράδυ, κομμάτια από τη ζωή της Αμάρις και του Ιθόραν, όνειρα που έβλεπε από πολύ μικρή, «δε νομίζω πως έχετε το δικαίωμα να μου υποδείξετε το τι θα γράφω στα βιβλία μου και ούτε-»

«Νομίζω Έιλιν,» την σταμάτησε απότομα ο Σαλζ, «πως

τα τελευταία σου δύο βιβλία στερούνται αυτό που είχαν τα δύο πρώτα της σειράς. Θυμάσαι πως έγραφες πριν πέντε χρόνια; Όταν ήσουν δεκαοχτώ; Πόσο παθιασμένη ήσουν με την ιστορία σου, πόσο πολύ ήθελες να την πεις σε όλο τον κόσμο; Δε μπορώ να δω τι έγινε και δε μπορείς να γράψεις τώρα πια.»

Μα προφανώς και δεν μπορούσε να καταλάβει. Πριν πέντε χρόνια η Έλιν είχε μόλις αρχίσει να νικάει τα τέρατα που ζούσαν μέσα στο κεφάλι της. Μόλις είχε βρει τον τρόπο να τα διώξει από μέσα της. Χρησιμοποίησε όλα αυτά τα όνειρα που έβλεπε από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, που πολλές φορές έμοιαζαν σχεδόν αληθινά, και πάνω στα πρόσωπα που πρωταγωνιστούσαν έγραφε τις ιστορίες της. Όλα πήγαιναν αρκετά καλά, πάρα πολύ καλά, αλλά ήρθαν τα πάνω κάτω όπως συνήθως. Είχε προσπαθήσει σκληρά για να ξεπεράσει την κατάθλιψη που την έπνιγε και είχε προσπαθήσει ακόμα πιο σκληρά και επίπονα να ξεπεράσει την διπολική διαταραχή που έπαιζε παιχνίδια με το μυαλό της. Όμως τους τελευταίους εφτά μήνες ένιωθε τον εαυτό της να βυθίζεται σε αυτή τη μαύρη και κρύα θάλασσα, ένιωθε για άλλη μια φορά τον εαυτό της να βουλιάζει. Και αυτή τη φορά δεν ήξερε καν που είναι η επιφάνεια.

«Τα βιβλία μου θα τα γράφω όπως θέλω και όποτε θέλω», ήταν η τελική απάντηση της Έλιν. «Δε μπορείτε να μου πείτε εσείς τι θα γράψω. Το τελευταίο βιβλίο από “Τα χρονικά της Ζείβια” είναι σχεδόν έτοιμο και θα το έχετε παραλάβει μέχρι το τέλος του επόμενου μήνα. Είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω.» Η φωνή της είχε αρχίσει τώρα πια να τρέμει.

«Δεν είναι όμως αρκετό δεσποινίς Λάιονχαρτ», είπε ο Χένρι κάνοντας την φωνή του λίγο πιο απαλή, σαν να φο-

βόταν ότι η Έιλιν θα σπάσει αν μιλούσε πιο δυνατά.

«Χρειάζεται μόνο έναν μήνα ακόμα», απάντησε ο Ντέκλαν με κάτι που μπορούσες να το περιγράψεις μόνο ως θυμό στα μάτια του. Ήταν ο μόνος μέσα σε εκείνο το δωμάτιο που ήξερε ότι έχει γυρίσει πάλι πίσω στον παλιό, κακό της εαυτό. Ήξερε πόσο δύσκολο ήταν για εκείνη. Σε αυτή τη περίπτωση βέβαια τα λόγια του δε μπορούσαν να μεταπείσουν κανέναν και η Έιλιν είχε ήδη αρχίσει να νιώθει ένα βαρύ, σιδερένιο χέρι να της σφίγγει τον λαιμό και να μην την αφήνει να αναπνεύσει κανονικά.

«Η διορία τελειώνει σε δύο βδομάδες και δε μπορεί να γίνει τίποτα για να αλλάξει αυτό», νόμιζε ότι άκουσε τον Σαλζ να το λέει αυτό όμως η φωνή του ακουγόταν πιο μακρινή και κάπως θολή θα έλεγε κανείς. Τα μάτια της άρχισαν να γεμίζουν με δάκρια και το σιδερένιο χέρι που ένωθε πριν στο λαιμό της τώρα ήθελε να την σκοτώσει. Δε μπορούσε άλλο. Έπρεπε να φύγει από 'κει μέσα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, σηκώθηκε, πήρε την τσάντα της και έφυγε όσο το δυνατόν γρηγορότερα από την αίθουσα των συνεδριάσεων στην οποία βρισκόταν τα τελευταία δέκα λεπτά. Είχε ανάγκη να βγει έξω. Ήθελε να αναπνεύσει, χρειαζόταν αέρα. Το σιδερένιο όμως χέρι δεν έλεγε να την αφήσει να φύγει.

Το σιδερένιο όμως χέρι δεν έλεγε να την αφήσει να φύγει. Η Αμάρις φαινόταν ενοχλημένη και προσπαθούσε να το βγάλει από το δικό της χέρι με όλη την δύναμη που μπορούσε να επικαλεστεί. Όσο κι αν προσπαθούσε στο τέλος δε κατάφερε τίποτα και απλά κάθισε πίσω στην καρέκλα της με έναν αγανακτισμένο αναστεναγμό. Ο Ιθόραν, που στεκόταν όρθιος δίπλα της, άρχισε να γελάει και να της ανακατεύει τα μαλλιά.

Η αδερφή του όμως το μόνο που έκανε ήταν να τον κοιτάξει με ένα κοφτερό βλέμμα, που είχε ως μόνο αποτέλεσμα να κάνει τον Ιθόραν να γελάει πιο δυνατά απ' ότι πριν.

«Απλά χρειάζεσαι λίγη ακόμα εξάσκηση», της είπε και γύρισε να κοιτάξει το σιδερένιο χέρι που ήταν τυλιγμένο γύρω από τον καρπό της αδερφής του. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, η παλάμη του χεριού άνοιξε απότομα, αφήνοντας ελεύθερο το χέρι της Αμάρις. Ο Ιθόραν χαμογέλασε ενώ εκείνη τον κοίταξε δολοφονικά για μια ακόμη φορά. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματα που ήταν απλωμένα στο τραπέζι μπροστά από την Αμάρις, πράγματα που είχε φέρει για να την εξασκήσει στις δυνάμεις της, και την είδε με την άκρη του ματιού του να σηκώνεται από την καρέκλα και να έρχεται κοντά του.

«Το ξέρεις ότι σήμερα είναι τα γενέθλια της Λάιονχαρτ, έτσι;»

Αυτή ήταν μια ερώτηση που δεν περίμενε να ακούσει. Σταμάτησε αυτό που έκανε και γύρισε για να την κοιτάξει κανονικά.

«Ναι, αλλά τι σημασία έχει αυτό τώρα;» της απάντησε.

«Δεν είναι καλά.»

Σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο για λίγες στιγμές.

«Και τι προτείνεις να κάνουμε από 'δω;»

«Μπορούμε να την φέρουμε σε αυτόν τον κόσμο.»

«Αμάρις αυτό δεν γίνεται», της είπε, μη μπορώντας να την ακούει να προτείνει κάτι τέτοιο, «στο έχω ξαναπεί ότι δεν-»

«Ιθόραν δε μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτή η κατάσταση», τον διέκοψε η Αμάρις με ένα απελπισμένο ύφος στο πρόσωπό της. «Ξέρεις πολύ καλά πώς νιώθει η Έιλι. Ξέρεις πολύ καλά ότι από μικρή ένιωθε πως δεν ανήκει πουθενά.

Ανήκει όμως εδώ. Είναι η μόνη που μπορεί να σώσει το βασίλειό μας, την Ζείβια. Έχεις δει κι από μόνος σου πως οι Φέρους δε θα σταματήσουν σε τίποτα για να πάρουν στα χέρια τους το Βιβλίο της Αρχής. Και ξέρεις πολύ καλά τι θα κάνουν μόλις το πάρουν.»

Φυσικά και ήξερε. Θα άλλαζαν όλον του τον κόσμο. Το Βιβλίο της Αρχής ήταν αυτό που έγγραφε όλους τους νόμους με τους οποίους λειτουργεί αυτός ο κόσμος, όλους τους κανόνες με τους οποίους λειτουργούν οι δυνάμεις όλων. Όποιος είχε αυτό το βιβλίο στα χέρια του μπορούσε να αλλάξει και τους κανόνες. Και οι Φέρους αυτό ήθελαν να κάνουν. Να αλλάξουν τους κανόνες και να πάρουν όλη τη δύναμη του κόσμου για τους εαυτούς τους. Γι' αυτό χρειαζόντουσαν επειγόντως την Έιλιν. Επειδή το Βιβλίο μπορεί να έχει όλους τους νόμους, όμως αυτό δε σημαίνει ότι τους διατηρεί κιόλας. Και η Έιλιν ήταν η μόνη που μπορούσε να το καταστρέψει.

«Η Έιλιν πρέπει να έρθει αμέσως στην Ζείβια. Και ξέρεις ότι κάποια στιγμή αυτό θα γίνει. Είναι ανούσιο λοιπόν να με προστατεύεις από τους ζηλωτές ή να με εκπαιδεύεις να τους αντιμετωπίσω», κοίταξε προς τα πράγματα που μάζευε πριν ο Ιθόραν. «Υπάρχει μόνο ένας τρόπος για να φέρουμε την Έιλιν σε αυτόν τον κόσμο και ενώ μπορώ να σου υποσχεθώ πως δε θα κάνω κάτι στον εαυτό μου δε μπορώ να υποσχεθώ ότι δε θα αφήσω τους ζηλωτές να με πάρουν όταν ξαναεπιτεθούν. Γιατί ξέρουμε και οι δύο πως θα ξαναγίνει. Και δεν αντέχω να βλέπω αθώο κόσμο να σκοτώνεται από τους Φέρους ενώ μπορούμε να κάνουμε κάτι να τους σταματήσουμε.»

«Αμάρις δεν πρόκειται να αφήσω κάτι τέτοιο να γίνει. Θα βρούμε άλλον τρόπο να φέρουμε την Λάιονχαρτ εδώ.» Την κοίταξε επίμονα, όμως εκείνη στεκόταν στο ύψος της. Μπορεί να είχαν βουρκώσει τα μάτια της αλλά αυτό το θλιβερό

χαμόγελο δεν έφευγε από το πρόσωπό της. Δεν θα άλλαζε την γνώμη της. Και αυτό τον θύμωνε περισσότερο από κάθε άλλο. Ήθελε να την προστατέψει αλλά εκείνη δεν τον άφηγε. Όμως μισούσε τον εαυτό του που δε μπορούσε να βρει κάπου να διαφωνήσει μαζί της.

Τη στιγμή αυτή διέκοψε ένα τριπλό χτύπημα στην πόρτα. Η Αμάρις ήταν η πρώτη που συνήλθε από τις σκέψεις της και πήγε να ανοίξει. Ο Ιθόραν την ακολούθησε σύντομα, προσπαθώντας να βγάλει για λίγο απ' το μυαλό του αυτά που μόλις του είπε η Αμάρις. Έφτασε στην είσοδο του σπιτιού και είδε την αδερφή του να μιλάει με τον Εντ, τον καλύτερό του φίλο και κυνηγό. Γνωριζόντουσαν εδώ και πολλά χρόνια, από όταν εκπαιδευόντουσαν για να κάνουν αυτήν ακριβώς την δουλειά. Ονειρευόντουσαν από τότε ότι θα έφερναν την Λάιονχαρτ σε αυτόν τον κόσμο και θα γινόντουσαν ήρωες. Κανείς όμως δεν ήξερε πόσο περίπλοκα θα γινόντουσαν τα πράγματα αργότερα.

«Ιθόραν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Εντ μόλις τον είδε να έρχεται προς το μέρος του. Φαινόταν κουρασμένος και η αναπνοή του ήταν ακανόνιστη. «Μια ομάδα των Φέρους επιτέθηκε σε ένα χωριό κοντά στα σύνορα. Έβαλαν φωτιές παντού, ακόμα και στο δάσος που είναι δίπλα. Είσαι ο μόνος που μπορεί να τις σβήσει.»

Ο Ιθόραν κοίταξε αμέσως την Αμάρις η οποία κατάλαβε αμέσως τι ήθελε ο αδερφός της.

«Πήγαινε,» του είπε και εκείνος ετοιμάστηκε και έφυγε γρήγορα, ήξερε ότι ίσως δεν υπάρχει πολύς χρόνος.

Τους πήρε μέχρι το απόγευμα να σβήσουν όλες τις φωτιές και να βοηθήσουν τους κατοίκους του χωριού που δέχτηκαν

επίθεση. Ήταν και οι δύο κυνηγοί κουρασμένοι και είχαν εξαντλήσει τις δυνάμεις τους, ειδικά ο Ιθόραν. Ήταν ο μοναδικός Κελευστής της Φωτιάς του βασιλείου και γι' αυτό μάλιστα είχε εκπαιδευτεί στην βασιλική αυλή μαζί με την αδερφή του. Εκεί που είχε γνωρίσει και τον Εντ. Εκείνη τη στιγμή καθόντουσαν και οι δύο στην όχθη του ποταμού που διαπερνούσε το δάσος και ξεκουραζόντουσαν όσο μπορούσαν πριν γυρίσουν πίσω στα σπίτια τους. Καθόντουσαν και μιλούσαν για διάφορα πράγματα, άσχετα από αυτά που έγιναν εκείνη τη μέρα. Ήξεραν πότε να μην αφήσουν ο ένας τον άλλον μόνο με τις σκέψεις του. Σε αυτή την ιδιαίτερη περίπτωση και οι δύο χρειαζόντουσαν έναν αντιπερισπασμό. Τον βρήκαν όμως κάπως παράδοξα.

«Εντ, αυτό δεν είναι το γεράκι σου;» ρώτησε η Ιθόραν δείχνοντάς του ακριβώς το σημείο στο οποίο κοιτούσε.

«Ναι,» απάντησε ο Εντ, «Ναι, αυτό είναι. Αλλά γιατί έψαχνε να με βρει τέτοια ώρα;»

Σηκώθηκαν και οι δύο και περίμεναν μέχρι να φτάσει το γεράκι του Εντ σε εκείνους. Μόλις προσγειώθηκε στο απλωμένο χέρι του Εντ, εκείνος έλυσε το μήνυμα που είχε δεμένο στο πόδι του, κάτι που ο Ιθόραν δεν είχε παρατηρήσει μέχρι τώρα, και το διάβασε. Ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε ένα λευκό, αφύσικο χρώμα. Τον κοίταξε και πήρε το μήνυμα από τα χέρια του. Τα μάτια του διάβασαν τις λέξεις που ήταν γραμμένες και ήταν απόλυτα σίγουρος πως ο ίδιος ήταν ακόμα πιο άσπρος από τον Εντ τη δεδομένη στιγμή. Τα δάχτυλά του έτρεμαν. Το σώμα του είχε παγώσει. Στο μυαλό του υπήρχε μόνο ένα όνομα που επαναλαμβανόταν ξανά και ξανά. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Ήταν τυχερή που έφτασε στο σπίτι της πριν αρχίσει η κρίση πανικού. Μόλις πέρασε την πόρτα του διαμερίσματός της κατέρρευσε, είχε κρατηθεί από το να ξεσπάσει όλο αυτό στον δρόμο, μπροστά σε όλους. Είχε νιώσει τις παλάμες τις να ιδρώνουν, περπατούσε γρήγορα και το οξυγόνο δεν έφτανε να γεμίσει τα πνευμόνια της. Το κεφάλι της ήταν σαν να ζύγιζε διπλά, όμως πάνω απ' όλα αυτά είχε έναν συνεχόμενο κόμπο στο στήθος της που την πίεζε, τον ένιωθε σαν ασήκωτο βάρος που ήθελε να το ξεριζώσει από μέσα της για να πάρει μια κανονική ανάσα.

Και τώρα ήταν ακριβώς στην ίδια κατάσταση, μόνο που βρισκόταν σκυμμένη στο πάτωμα του σπιτιού της καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να μην ουρλιάξει, ήθελε τόσο πολύ να αρχίσει να φωνάζει και να το βγάλει όλο από μέσα της, αλλά ήξερε πως δε μπορεί να το κάνει. Οπότε απλά έκλαιγε. Έκλαιγε με λυγμούς και ο λαιμός της έκαιγε από τα δάκρυα που ανάγκαζε να βγουν από μέσα της. Και σιγά-σιγά οι χτύποι της καρδιάς της έγιναν πιο αργοί, η αναπνοή της επανήλθε στο φυσιολογικό και το κάψιμο στα μάτια της άρχισε να υποχωρεί. Και όλα αυτά τα συναισθήματα που είχε μέσα της μετατράπηκαν σε κάτι άπειρα πιο επικίνδυνο και χίλιες φορές χειρότερο. Όλα έγιναν θυμός.

Με μια απότομη κίνηση σκούπισε το πρόσωπό της και σηκώθηκε στα πόδια της. Θα τους έδειχνε πως μπορούσε να κάνει τα πάντα, αρκεί να το ήθελε, δε άφηνε να την ελέγξουν. Ήταν ο ίδιος της ο εαυτός που την εμπόδιζε να τελειώσει την ιστορία της, όχι οι ικανότητες που δεν είχε. Ήθελαν μια πιο δραματική ιστορία, θα τους έδινε ακριβώς αυτό, δέκα φορές πιο έντονο. Πήγε λοιπόν στο δωμάτιό της και άρχισε να γράφει.

«Ο Ιθόραν έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, δεν τον

ένοιαζε ούτε αν οι μυς του τον πόναγαν από την τεράστια προσπάθεια που κατέβαλαν για να τον πάνε ακόμα πιο γρήγορα στην Αμάρις, ούτε αν τραβούσε την προσοχή των περιεργων του χωριού που τον κοίταζαν. Ο Εντ είχε πάει να φέρει όσες πιο πολλές ενισχύσεις μπορούσε. Κανείς από τους δύο όμως δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που έγινε. Οι ζηλωτές τους ξεγέλασαν. Εκείνοι έβαλαν την φωτιά στο χωριό για να μπορέσουν να απομακρύνουν και τον Εντ και τον Ιθόραν από την Αμάρις. Και σε αυτό το διάστημα που έλειπαν επιτέθηκαν. Έφτασε στο σπίτι του σε λιγότερο από πέντε λεπτά παρόλο που του φάνηκαν ολόκληρες μέρες. Είχαν βέβαια ήδη μπει στο σπίτι τους στη μέση του δάσους.

Η πόρτα ήταν σπασμένη και ένωσε το αίμα του να παγώνει μόλις άκουσε το ουρλιαχτό της αδερφής του. Έτρεξε ακόμα πιο γρήγορα από πριν, αν αυτό ήταν δυνατό, και μπήκε κατευθείαν στο δωμάτιό της.»

Όμως η Αμάρις δεν ούρλιαξε επειδή κάποιος την χτύπησε ή επειδή φοβόταν. Την έβλεπε μπροστά του, να στέκεται δίπλα στο μεγάλο παράθυρο του δωματίου της και να κρατάει ένα αόρατο τείχος μπροστά της με τις δυνάμεις της. Όποιος από τους μαυροφορεμένους ζηλωτές πλησίαζε το τείχος καιγόταν στο σημείο που το άγγιξε. Ο Ιθόραν δεν περίμενε για να δράσει και βρήκε ευκαιρία όσο δεν τον είχε καταλάβει ακόμα κανείς να τους επιτεθεί. Ένα κύμα φωτιάς απελευθερώθηκε σε μια κίνηση του χεριού του και τρεις από τους ζηλωτές ακριβώς μπροστά του τυλίχτηκαν σε αυτή και γρήγορα έγινα στάχτη. Τόσο θυμωμένος ήταν εκείνη τη στιγμή. Τα μάτια του τότε συνάντησαν αυτά της αδερφής του- και ήξερε ακριβώς τι σημαίνει αυτό το βλέμμα και αυτό το θλιβερό χαμόγελο.

Η Έλιν σταμάτησε να γράφει. Ένωσε κάτι μέσα της,

σαν κάτι που κινείται, κάτι που για κάποιον ανεξήγητο λόγο άλλαζε. Περισσότερα δάκρυα έτρεχαν τώρα όμως συνέχισε να γράφει μανιωδώς.

«Ήξερε πως η Αμάρις θα το έκανε. Δε δέχτηκε ποτέ να θυσιάζονται άλλοι για εκείνη, δε δέχτηκε ποτέ να πεθαίνουν άνθρωποι εξαιτίας της. Με ένα τελευταίο βλέμμα στον αδερφό της και ένα δάκρυ, μόνο ένα, να κυλάει στο μάγουλό της, η Αμάρις έστρεψε τα μάτια της στη γυναίκα που βρισκόταν μπροστά της περιμένοντας με μια ασημένια λεπίδα στο χέρι. Με ένα μικρό χαμόγελο, το τείχος που είχε σηκώσει σταμάτησε να υπάρχει.»

Όλα ήταν σαν να πήγαιναν αργά, πιο αργά, βασανιστικά αργά. Την στιγμή που η Αμάρις κατέβασε το τείχος η γυναίκα που στεκόταν κοντά, της έμπηξε με μια κίνηση την λεπίδα της στο στήθος της αδερφής του. Το στόμα της άνοιξε σαν να ήθελε να φωνάξει, όμως κανένας ήχος δεν ακουγόταν στο δωμάτιο. Η Αμάρις έπεσε στα γόνατά της, το γαλάζιο της φόρεμα γρήγορα να παίρνει ένα σκούρο κόκκινο χρώμα. Οι ζηλωτές μετατράπηκαν γρήγορα σε μαύρο καπνό, αποχωρώντας έτσι αθόρυβα από το σπίτι. Ο Ιθόραν, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τρέξει στην αδερφή του και να την αγκαλιάσει στα χέρια του. Τον κοίταζε δακρυσώντας, χαμογελώντας του απαλά και προσπαθώντας να του μιλήσει χωρίς να προδοθεί πόνος.

«Νιώθω λίγο ζαλισμένη,» του είπε με ένα μικρό γέλιο. Ο Ιθόραν δε βρισκόταν σε κατάσταση γέλιου. Ήταν σαν κάτι να έσπαγε μέσα του. Κάτι έσπαγε.

Κάτι έσπαγε. Κάτι έσπαγε μέσα της. Μόλις έγραψε τον θάνατο της Αμάρις. Ίσως και γι' αυτό να ένιωθε λίγο ζαλισμένη-και ένιωθε και ένα ασταμάτητο τσίμπημα στο στήθος

της. Τα δάκρυα είχαν στερέψει πια όμως εκείνη συνέχισε.

«Τα δάκρυα είχαν στερέψει πια όμως εκείνη συνέχισε, συνέχισε να του μιλάει. Του είπε πως όλα από δω και πέρα θα πάνε καλά, του είπε πως δεν φοβάται, του είπε πως τον αγαπάει, τον παρακάλεσε να μη της θυμώσει γι' αυτό που έκανε και πάνω απ' όλα-»

«...σε παρακαλώ, βοήθησέ την. Δείξε της πως είναι να ζει κανείς πραγματικά. Πήγαινό την στα αγαπημένα μας μέρη. Βοήθησε την.» Η μόνη του αντίδραση ήταν να κουνήσει καταφατικά το κεφάλι του και να την φιλήσει στο μέτωπο. Δεν είχε πολύ χρόνο ακόμα.

Σιγά-σιγά την ένιωθε να σβήνει.

Σιγά-σιγά ένιωθε τον εαυτό της να σβήνει.

Τα μάτια της άρχισαν να τρεμοπαίζουν.

Τα μάτια της άρχισαν να τρεμοπαίζουν.

Το σώμα της χαλάρωσε και κατέρρευσε εντελώς.

Το σώμα της χαλάρωσε και κατέρρευσε εντελώς.

Και τα μάτια της έκλεισαν.

Και τα μάτια της έκλεισαν.

Στην αρχή, δε μπορούσε να κουνήσει το σώμα της. Το ένιωθε μουνδιασμένο και τα κόκαλά της ούρλιαζαν από τον πόνο. Το κεφάλι της ήταν σαν να είχε δεχτεί αλλεπάλληλες επιθέσεις, σαν κάποιος να το χτύπαγε με τις ώρες, κάτι που την δυσκόλευε ακόμα πιο πολύ στο να ανοίξει τα μάτια της.

Όσο κι αν προσπαθούσε δε μπορούσε να θυμηθεί τι είχε γίνει. Δε κατάφερε να επαναφέρει στη μνήμη της τι συνέβη και η προσπάθεια αυτή έμοιαζε να κάνει το κεφάλι της να πονάει ακόμα χειρότερα. Για μια στιγμή, νόμιζε πως δε θυμόταν ούτε το ίδιο της το όνομα. Μετά, όμως, της ήρθε. Έλιν. Έλιν Λάιονχαρτ. Αλλά ακόμα δεν ήξερε τι είχε γίνει.

Άκουσε μια πόρτα να ανοίγει και να κλείνει και τότε συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε ούτε που βρισκόταν. Για πρώτη φορά από τότε που ανέκτησε κάπως τις αισθήσεις της ένωσε να ξαπλώνει σε κάτι μαλακό, τα χέρια της, το μόνο γυμνό σημείο στο σώμα της, ακούμπαγαν κάτι απαλό-μετάξι. Όμως εκείνη δεν είχε τέτοια υφάσματα στο σπίτι της, ούτε και σκαλιά που τώρα άκουγε να τρίζουν καθώς κάποιος μάλλον τα ανέβαινε.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά, δεν ήξερε γιατί δε μπορούσε να κουνηθεί, δεν ήξερε που βρισκόταν και δεν ήξερε τι είχε συμβεί. Η πόρτα του δωματίου, στο οποίο ήταν ξαπλωμένη, άνοιξε βίαια και απότομα-κάτι που έκανε και τα μάτια της να ανοίξουν με μια απότομη, σχεδόν επίπονη, κίνηση. Αλλά και πάλι δε μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς έβλεπε. Όλα γύρω της ήταν θολά και ανοιγόκλεινε τα μάτια της προσπαθώντας να ορίσει ακριβείς φιγούρες και χρώματα. Άκουσε τον άνθρωπο που είχε μπει μόλις μέσα να έρχεται προς το μέρος της, το ξύλινο πάτωμα να τρίζει κάτω από το βάρος του, μέχρι που ό,τι έβλεπε πήρε μια σκούρα, γκριζα απόχρωση.

«Μη προσπαθείς να καταλάβεις από τώρα τι βλέπεις,» άκουσε μια βαθιά, βραχνιασμένη αντρική φωνή να της απευθύνεται. Προσπάθησε να σηκώσει το κεφάλι της, μάταια όμως, διότι ο πόνος δεν την άφηγε.

«Ήρεμα,» είπε ο άντρας που μάλλον στεκόταν από πάνω της. «Θα είναι αρκετά δύσκολο τις πρώτες ώρες. Δε θα πονάς τόσο πολύ αργότερα.»

Προσπαθούσε να επικεντρωθεί σε κάτι, οτιδήποτε, αλλά το μόνο που κατάφερε να διακρίνει ήταν σκιές και ακαθόριστα σχήματα με ανάκατα χρώματα. Το κεφάλι της ήταν ακόμα ασήκωτο και το άγχος από την απόλυτη άγνοιά της

όλο και μεγάλωνε. Έκανε μια προσπάθεια να μιλήσει, όμως δε τα κατάφερε.

«Κοιμήσου», της είπε αυτός ο άγνωστος άντρας. «Όλα από 'δω και πέρα θα πάνε καλά.»

Και τα μάτια της έκλεισαν.

Τα μάτια της ξανάνοιξαν σε ένα φωτεινό δωμάτιο και αυτή τη φορά μπορούσε να δει κανονικά, μπορούσε να δει ελεύθερα.

Είδε πως ήταν ξαπλωμένη σε ένα μεγάλο, ξύλινο κρεβάτι καλυμμένο με λευκά σεντόνια. Στην μια πλευρά του δωματίου, στον δεξί προς εκείνη τοίχο, υπήρχε ένα μεγάλο, λευκό παράθυρο, έπιανε σχεδόν ολόκληρο τον τοίχο και έβλεπε σε ένα αχανές, καταπράσινο δάσος. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, μόνο με μια μικρή ζαλάδα στο κεφάλι της και ένα ελαφρύ τσουξίμο στο σώμα της, και περπάτησε ως αυτό το παράθυρο, όπου τράβηξε τις κουρτίνες για να εμποδίσει το φως να μπει. Γύρισε να περιεργαστεί για άλλη μια φορά την κρεβατοκάμαρα στην οποία βρισκόταν-και το αίμα της πάγωσε.

Το ήξερε αυτό το δωμάτιο, είχε βρεθεί πολλές φορές σε αυτό. Ήταν ένα δωμάτιο που είχε περιγράψει αμέτρητες φορές, τόσο που θυμόταν με κάθε λεπτομέρεια τις λέξεις που είχε χρησιμοποιήσει. Ήταν ένα δωμάτιο που η ίδια είχε φανταστεί, που η ίδια το είχε επινοήσει-όχι. Δεν το είχε επινοήσει αυτή, το είχε δει στα όνειρά της, το είχε-

«Γιατί είσαι όρθια;» μέσα σε όλον αυτό τον πανικό δεν είχε ακούσει κανέναν να πλησιάζει.

Γύρισε το βλέμμα της προς την πόρτα, εκεί όπου στεκόταν ένας ψηλός άντρας με μαύρα μαλλιά και πράσινα μάτια. Τον ήξερε, φυσικά και τον ήξερε. Τόσα χρόνια έγραφε

την ιστορία του, την δική του και της αδερφής του, της... Και τότε θυμήθηκε. Θυμήθηκε τι είχε συμβεί. Είχε γυρίσει σπίτι της και είχε αρχίσει να γράφει, να γράφει για την Αμάρις. Όμως πριν προλάβει να τελειώσει τη σκηνή του θανάτου της είχε λιποθυμήσει. Και τώρα ξύπνησε στο δωμάτιο της Αμάρις με τον Ιθόραν φανερώς εκνευρισμένο μαζί της. Τίποτα από αυτά δεν έβγαζε νόημα.

Ο Ιθόραν, σαν να μπορούσε να δει το χάος μέσα στο κεφάλι της, πήρε μια πιο μαλακή έκφραση, πήρε και μια βαθιά ανάσα και πήγε να καθίσει στα πόδια του κρεβατιού.

«Τι έγινε-»

«Υποθέτω θες-»

Μίλησαν και οι δύο ταυτόχρονα.

«Μπορείς να ξεκινήσεις λέγοντας μου τι στο διάολο συμβαίνει,» είπε η Έλιν αρχίζοντας να νιώθει ένα κάψιμο στα μάτια της.

«Ξέρεις καλύτερα απ' τον καθένα τι συμβαίνει,» ξεκίνησε ο Ιθόραν, «Η Αμάρις σου έχει δείξει τα πάντα από αυτόν τον κόσμο.»

Η φωνή του ακουγόταν αδύναμη, σχεδόν σαν ψίθυρος, κι ο ίδιος φαινόταν κουρασμένος. Είχε μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του και το σώμα του φαινόταν σαν να κρατιόταν όρθιο με πολύ προσπάθεια. Δεν ήθελε όμως να πιστέψει αυτό που σκεφτόταν.

Είχε συνδέσει στο μυαλό της όλα τα γεγονότα μεταξύ τους. Η Αμάρις ήταν η ενδιάμεση που είχε σύνδεση με το μόνο άτομο που μπορούσε να σώσει το βασίλειο της Ζέιβια, την Λάιονχαρτ, η οποία για να μπορέσει να έρθει σε αυτή τη διάσταση ήταν αναγκαίο για την Αμάρις να δώσει τη ζωή της. Δηλαδή αυτό ακριβώς που είχε συμβεί.

«Σε παρακαλώ, πες μου ότι,» προσπάθησε να ολοκλη-

ρώσει την πρότασή της χωρίς να κλάψει, («Η Αμάρις δεν...») έπεσε στα γόνατά της μη μπορώντας να κρατηθεί άλλο. Κοίταζε μέσα από τα βουρκωμένα της μάτια τον Ιθόραν περιμένοντας να την διαψεύσει, όμως εκείνος απλά έκλεισε τα μάτια του παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

«Αύριο αρχίζουμε την αναζήτηση του Βιβλίου,» είπε ο Ιθόραν φεύγοντας από το δωμάτιο, «Να είσαι έτοιμη πριν βγει ο ήλιος.»

Όλα είχαν πια τελειώσει.

Μετά από τόση προετοιμασία, τόσες άυπνες μέρες, τόσες κουραστικές εβδομάδες, η Έιλιν στεκόταν μπροστά από την αίθουσα που βρισκόταν το Βιβλίο της Αρχής, στις υπόγειες σπηλιές κάτω από τη πρωτεύουσα της Ζείβια. Μπορεί αυτές οι βδομάδες να ακούγονται ακραίες και ψυχοφθόρες, ειδικά για ένα άτομο με αγχώδη διαταραχή ανάμεσα σε άλλα, όμως ήταν οτιδήποτε άλλο από αυτά.

Τις πρώτες μέρες, ο Ιθόραν δυσκολευόταν να την κοιτάξει και δεν της μιλούσε αν δεν ήταν απόλυτη ανάγκη. Ούτε κι εκείνη βρισκόταν βέβαια σε θέση να μιλήσει με κάποιον. Έκαναν όμως παρέα ο ένας στον άλλον ακόμα κι έτσι. Έπαιρναν μαζί πρωινό κάθε πρωί με τις κουρτίνες κλειστές, ταίριαζαν στο ότι σε κανέναν από τους δύο δεν άρεσε το φως του ήλιου, και προπονούσαν αργότερα έξω στο δάσος, στο ενδιαμέσο της έρευνας για το Βιβλίο. Μετά όμως όλα άρχισαν σιγά-σιγά να αλλάζουν. Τα πρωινά θα άνοιγαν συζητήσεις, στις προπονήσεις ίσως και να γέλαγαν μερικές φορές και όταν είχαν χρόνο ο Ιθόραν την πήγαινε στο κέντρο της πρωτεύουσας, σε διάφορες εκδηλώσεις, φεστιβάλ και ωραία μέρη. Με τον καιρό είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι, είχαν

βοηθήσει ο ένας τον άλλον στις πιο δύσκολες τους φάσεις.

Ο Ιθόραν μπόρεσε να ξεπεράσει τον θάνατο της Αμάρικ, σταμάτησε να κατηγορεί τον εαυτό του για αυτό που της συνέβη και προσπάθησε να κρατήσει την τελευταία του υπόσχεση στην Αμάρικ. Να βοηθήσει την Έιλιν. Και το είχε καταφέρει. Της είχε δείξει πως να ελέγξει τα συναισθήματά της, κάτι απαραίτητο για να ελέγξει και τις δυνάμεις της φυσικά, της είχε δείξει πως είναι να διασκεδάζει κανείς, να νιώθει. Γιατί μετά από πάρα πολύ καιρό η Έιλιν ένωσε κάτι.

Και τώρα βρισκόταν στις σπηλιές, στηριζόμενη στον Ιθόραν έχοντας εξαντλήσει τις δυνάμεις της για να καταστρέψει το Βιβλίο. Τα είχαν καταφέρει. Ο Εντ είχε ανοίξει μια πύλη που θα τους μετέφερε στο σπίτι τους στο δάσος, πριν οι Φέρονες καταλάβουν τι έκαναν. Περιπάτησαν, λοιπόν, μέσα από την πύλη και βγήκαν ακριβώς στο πρώην δωμάτιο της Αμάρικ. Ο Ιθόραν την βοήθησε να ξαπλώσει και μετά κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι. Και άρχισαν και οι δύο να γελάνε.

«Τελείωσε,» είπε η Έιλιν μέσα από τα δάκρυα που άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της, «Ιθόραν τα καταφέραμε».

«Το ξέρω,» της απάντησε κοιτάζοντάς την με κάτι σαν θλίψη στα μάτια του, «Η Αμάρικ είχε δίκιο, ξέρεις.»

«Σε ποιο πράγμα;»

«Είχε πει πως όλα από 'δω και πέρα θα πάνε καλά.»

«Είναι κρίμα που δεν τι γνώρισα ποτέ».

Έμεινε να την κοιτάζει μέχρι που το χαμόγελό του μεγάλωσε.

«Μα την γνώρισες.»

Είπε και σηκώθηκε από το κρεβάτι πηγαίνοντας προς την πόρτα. Πριν την κλείσει είπε, «Χαίρομαι που είσαι εδώ Έιλιν», αφήνοντάς την με ένα χαμόγελο στα χείλη πριν την πάρει ο ύπνος.

Και αυτή ήταν η τελευταία φορά που είδαν ο ένας τον άλλον.

Εύπνησε με έναν πολύ βίαιο τρόπο και πολύ ξαφνικά. Όλα αυτά που έγιναν... Ήξερε πως όλα είχαν γίνει, βαθιά μέσα ήξερε πως όλα ήταν πραγματικά, γιατί είχε θεραπευτεί. Ήταν καλά. Και από 'δω και πέρα όλα θα πήγαιναν καλά. Το ήξερε. Σηκώθηκε, λοιπόν, και πήγε προς το παράθυρο καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να μην αφήσει κανένα δάκρυ να ξεφύγει. Με μια απότομη κίνηση τράβηξε τις κουρτίνες ανοιχτές. Και για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, το φως μπήκε ανενόχλητα μέσα στο πάντα σκοτεινό δωμάτιο.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Κριστιάνα Πάγια

*This is the way the world ends
Not with a bang but a whimper*

(Στίχος από το ποίημα του Τ. Σ'Ελιοτ «The Hollow men»)

Οι χιλιοφορεμένες μάσκες έγιναν αναπόσπαστο κομμάτι
του εαυτού τους
και εκείνοι με τη σειρά τους
αναπόσπαστο κομμάτι της αποσπασματικότητας.

Οι άρατες αλυσίδες πιο βαριές από ποτέ,
γίνανε βαρίδιο
και φυλάκισαν όσους ήθελαν να δραπετεύσουν
απ' το δίχτυ της πραγματικότητας.

Η ζυγαριά έγειρε προς την αδειανή πλάστιγγα
που δεν τη διακοσμούσε χρυσός
και Εκείνη
που τόσα χρόνια
αγέρωχη,
υπερήφανη,
απτότητα,

την κρατούσε
λύγισε από το βάρος της ίδιας της
της υπόστασης.

Το εβένινο σκοτάδι διαχύθηκε σιωπηλά
και την ύπαρξη του την καταλάβαμε όταν είχαμε γίνει ένα με
αυτό...

Μα ήταν πια αργά...

...γιατί τα φαντάσματα με τις μυτερές λευκές κουκούλες
είχαν ανοίξει τα μισάνοιχτά τους φέρετρα
και ήταν έτοιμα να σπείρουν
τον τελεσφόρο σπόρο από τους καρπούς
που τους έτρεφαν ασταμάτητα τόσα χρόνια...

Μα ήταν πια αργά...

Οι θάλασσες και οι ωκεανοί που χρόνια υπήρξαν δεξαμενές
κατάλαβαν το μαύρο παιχνίδι που παιζόταν στα κύματα τους
και χίμηξαν στις ακτές να περιλάβουν όσους τους είχαν
πρωτύτερα
ατιμάσει.

Οι άνεμοι θέριεψαν γιατί Ιφιγένειες συνεχίζονταν και
σφάζονταν
ακόμη και τότε...
Προσπάθησαν μάταια μέσω τυφώνων να διώξουν τη σκόνη
της αδράνειας
που είχε κατακαθίσει στα γρανάζια του χρόνου

και καθιστούσε την κίνησή τους αδύνατη
Μάταια...

Και η γη

η γη

άνοιξε

διάπλατα

και ένας ήχος

υπόκωφος

ένας ήχος

σπαρακτικός

εκβλήθηκε από μέσα της ·

η θλίψη αιώνων

για όλα τα παιδιά της που ενώ άλλοι τα σκοτώσανε

εκείνη έπρεπε να καλύψει με το χρώμα της...

Και όλα έχασαν την σύστασή τους...

Το αποτέλεσμα της Εμμονής της Μνήμης εξαπλώθηκε σε
κάθε τι υλικό

Και τα αντικείμενα αιωρήθηκαν στο κενό που δεν κατάφεραν
να καλύψουν

Οι ιδέες μετατράπηκαν σε φωτιές που δεν κατάφεραν να
ανάψουν

Και οι άνθρωποι έγιναν νεκροταφεία ονείρων,
επιθυμιών,
ελπίδων.

Τα απομεινάρια ύπαρξης ξεβράστηκαν πέρα από τη ζώνη
του Κάιπερ...

Το σύμπαν κατέπνιξε το αναφιλητό...

αυτός είναι ο τρόπος
που ο κόσμος τελειώνει
όχι με ένα πάταγο αλλά με ένα λυγμό.

...4,6 δις εκατομμύρια έτη φωτός μακρότερα..

Εκείνη είχε καθίσει στο μπαλκόνι.
Η παλμοευαίσθητη βελόνα
του παλιού γραμμοφώνου
διάβαζε τα κοχλιοειδή αυλάκια των γαλαξιών
και μετέφραζε τις ταλαντώσεις σε ήχο.

«Πόσο διαρκεί η ύπαρξη;»
αναρωτήθηκε...

Η κοσμική μουσική σταμάτησε να αντηχεί
για ένα λεπτό.
Η προσοχή της αποσπάστηκε από μία στιγμιαία λάμψη
στο στολισμένο στερέωμα.
Την εκκωφαντική σιωπή ακολούθησε
ο απόηχος της ύπαρξης
ασαφής,
συγκεχυμένος...

Οι χορδές των τόξων του προσώπου της ενώθηκαν.
Ένα κενό δημιουργήθηκε μέσα της,
ο θώρακάς της έγινε ταφόπλακα της ψυχής
κάτι
είχε χαθεί
για πάντα...

Η αδιόρατη ψυχή όμως κατάφερε να αποδράσει και
η κοσμική μουσική ξανάρχισε να αντηχεί.

Απαλύνθηκε από τον αρμονικό ήχο η τρικυμία
η γαλήνη είχε επανέλθει και τα άστρα χόρευαν στο ρυθμό
της συμπαντικής μουσικής.

Το σύμπαν άλλαξε πλευρό
σκεπάστηκε με το αχνό σεντόνι της παροδικής στασιμότητας
ώστε να κατευνάσει την ύπαρξη από την ωμότητα της
μεταβλητότητας

εκείνο το βράδυ διήρκησε αιώνια
λίγο περισσότερο από τα άλλα βράδια
λίγο λιγότερο απ' όσο η ύπαρξη...

Δηώ Μπαλάφα

Κυκλική τροχιά

Σε κυκλική τροχιά περιστρέφομαι στον χρόνο,
σε κυκλική τροχιά στο μέσα μου,
στο χάος μου.

Ένα φτερούγισμα μιας μικροσκοπικής πεταλούδας μπορεί να
τ' αλλάξει όλα.

Εντροπία.

Υποτροπιάζω στην αρρώστια του μυαλού μου.

Μολυσμένες σκέψεις και ιδέες μολυσματικές.

Μια σταγόνα δηλητήριο στο αίμα αρκεί για να καταλυθούν
όλα.

Ηρεμία.

Νηνεμία στη συναίσθηση.

Φόβοι υπό μορφή θεάτρου σκιών σε κυκλική τροχιά
μέσα μου

γύρω μου.

Φαινόμενα με διαταραγμένες συνθήκες, διαταραγμένες
ψυχές,

φαινόμενα χάους.

Μια στροφοδύνη άπειρης ενέργειας

άσχημης, χωρίς μορφή.
Υλη κατεστραμμένη.
Η ενέργεια δεν αναδημιουργείται, μόνο ανακυκλώνεται,
μετασχηματίζεται.
Κυκλική τροχιά στη στροφοδύνη.
Ένα μαύρο πέπλο.
Ο χρόνος μετριέται με καμμένα τσιγάρα, με στάχτη, με
σιωπή,
με αίμα.
Η αγάπη με χρόνο.
Φαύλοι κύκλοι που εφάπτονται εσωτερικά
Κι αν η ζωή εν τέλει είναι μια ευθεία;
Το μελάνι ξεθωριάζει και το χαρτί κιτρινίζει. Η μνήμη
χάνεται.
Ο χρόνος πάγωσε όπως κρυσταλλώνει η σταγόνα του
αίματος μόλις πέσει στο χιόνι, όπως ο γυάλινος σταλακτίτης
που αναλύει το φως.
Ψυχρό ουράνιο τόξο.
Σιωπή.
Μια κραυγή φοίνικα που πεθαίνει.
Μαύρο.
Λάμψη ανάστασης.
Δημιουργία με σκοπό την καταστροφή.
Γέννηση με σκοπό τον θάνατο.
Υπαρξη με σκοπό την ανυπαρξία.
Κύκλος αέναος που χάνεται στη λήθη.
Γαλήνη.

Άρης Παπαδόπουλος

Η αμαξοστοιχία

Από μωρό γεννιέσαι, στο σύμπαν περιπλανιέσαι.
Τα άγχη κι οι εικόνες περνούν από μπροστά σου...
Κινδύνους που διατρέχεις τους δέχεται και τρέχεις
απο παιδί μικρό στην γειτονιά σου
Έχεις σκεφτεί να νιώσεις, προτού κάποιον πληγώσεις;
Περπάτησε με σθένος στην ιδιοσυγκρασία,
μα τράβηξε το φρένο προτού γίνει η μοιχεία!
Το τρένο να προλάβεις, έστω και στη ληστεία...
Εκτός συνόρων έφτασε, κι εσύ στο «παραπέρα»
εαν τα συναισθήματα μάθεις να κάνεις πέρα.
Πιότερο μεγαλώνουμε, και η ζωή μας πέτρες
και ξύλα τε και σίδερα· αν έχεις ράγες, φέρτες!
Έτσι θα γίνει η διαδρομή διελεύσιμη ξανά.
Εμπόδια ειν' τα σίδερα, εμπόδια ειν' τα ξύλα
οι πέτρες οι ολόλευκες τον δρόμο μας εδειχνουν
Μεσ' στις μουριές, τις καστανιές τα άνθη ξεπροβάλλουν
Οι «αλεπούδες», ξαφνικά, προσωρινά μας ρίχνουν
αεικίνητη όμως μένει του τρένου η σκιά,
οι στόχοι, τα αιτήματα τα μέσα έχουνε πια διασπαρθεί

σαν του φιλότιμου ίχνος. Ξανά μανα να δούμε
πότε πάλι θα φτάσουμε κουβέντα ας μην πούμε,
πριν τον σταθμό περάσουμε σταθμός στην ζωή μας
δεν είναι μονο ένας Πολλοί και διάφοροι δοκούν :
«σαν τον θάνατο κανένας» Και σαν στη στάση φτάση
η αμαξοστοιχία ζωή φτιάξε καλύτερη,
κάνε αντιστοιχία στην πινακίδα επάνω γράφει
η ακροστοιχία: «ΣΕ 5' ANAXΩΡΗΣΗ»
για δες , φεύγει η ταχεία! Στο τρένο οι θέσεις πιο κενές
χρειάζεσαι (και) κανέναν Ποιός ξέρει, ίσως να μην θες,
μπορεί και πάνω απο έναν! Μονάρχος σύντροφός σου ο νους
πράγμα συνεπές, αυτάρκες Μην μόνο ακους τί εσένα λεν'
οι διάφοροι «σταθμάρχες» της ζωής.
Η αγάπη παροτρύνει τον νου σου να ωριμάσει
και τότε ας διερωτηθεί(ς) στο τρένο ποιον να επιβιβάσει(ς)
Αφετηρία-τερματικός η γέννηση κι ο τάφος
Η θέληση, ή η πυρά και τα βουνά κι ο κάμπος.
Τα τούνελ κι οι βουνοπλαγιές με συνανθρώπους σ' ερημιές
ένταση, κι ηρεμία χαρά, και δυστυχία.
Τα σύννεφα κουνούσε , μα όμως δεν πετούσε.
Ειν' η ζωή ένα τρένο, μοναδικό ταξίδι,
όπως της γέυσης νοστιμιά το φαγητό με ξίδι(!)
Τσενάι-Καρς-Μπλαγκόεβγκραντ-Αθήνα-Βελιγράδι
ζεις στη Σεβίλλη το πρωί το βράδυ Λειανοκλάδι(!)
Το ρεύμα είναι ανέγγιχτο, η τάση χαμηλή
το δείλι απερίγραπτο κι η ομορφιά γλυκή
Δύσκολη είν' η ανηφοριά, το βράδυ ως τη μία
Βρέ τρέχα να προλάβουμε την αμαξοστοιχία!

